

မိုးညို

မိုးညို-မိုးညို-မိုးညို

mgyoe.com

SAMPLEBOOK

10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 00

K0287

mgyoe.com

ပုံနှိပ်ဖုတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပထမအကြိမ် - ဧပြီလ၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်။
- ဒုတိယအကြိမ် - ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်။
- တတိယအကြိမ် - ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ စိတ်ကူးချိုချို။
- စတုတ္ထအကြိမ် - ဧပြီလ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်။ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- မျက်နှာပိုးပုံနှိပ် - အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၃၅)
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးအောင်ဇော်ထွန်း ၊ ပုံရိပ်ရှင်ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၈၃၆)
အမှတ်(၈)၊ အိမ်ကြီးလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပိုးပန်းချီ - မြင့်မောင်ကျော်
တံ့ပိုး - ၂၉၀၀၀ကျပ်

မင်းလှ

ရင်ထဲက ဆောင်းရာသီ

ကန်ကော်ဝုတ်ရည်စာပေ

အမှတ်-၂၂၊ မဟာဇေယျလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း- ၀၁ ၈၆၁၀၇၄၄၊ ၀၉ ၇၃၀ ၄၁၁၃၇

email: kantkawwutye@gmail.com

<http://kantkawwutye.myanmaronlinesales.com>

www.facebook.com/KantKawWutYeePublishing

တွင် ဝင်ရောက်ကြည့်ရှု မှာယူနိုင်ပါသည်။

၁၉၉၉ ခုနှစ် အတွက် ရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆု(အကယ်ဒမီ)သုံးဆူရ
ရင်ထဲက ဆောင်းရာသီ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီး၏ မူရင်းဝတ္ထု

ဤဝတ္ထုကို

၁၉၉၉ ခုတွင် မင်းလူ ဇာတ်ညွှန်းရေး၍

ဒါရိုက်တာ မောင်ဝဏ္ဏက

လွင်မိုး၊ မြတ်လေး၊ ထွန်းထွန်းဝင်း၊ ရှုပ၊

ထွန်းအိန္ဒြာဗို၊ မြတ်ကေသီအောင်နှင့်

ကလေးသရုပ်ဆောင် အိပြုစိုးတို့ဖြင့်

ရုပ်ရှင်ကားကြီး ရိုက်ကူးခဲ့ပါသည်။

ဝမ်းသာစရာ သတင်းနှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း ကြားရသည်။
ထူးခြားချက်ကတော့ ထိုသတင်းနှစ်ခုသည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ဆန့်ကျင်ဘက်
သဘော ဆောင်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ပထမသတင်း။

ခင်ခိုင် နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင်သွားရဖို့ သေချာသလောက် ရှိသည်။
ဟာဝိုင်ယီတက္ကသိုလ်မှာ အမ်အက်စ်ဘွဲ့အတွက် နှစ်နှစ်၊ သို့မဟုတ်၊ သုံးနှစ်
နေရမည်။

လူရွေးသည့် စာမေးပွဲတော့ ဖြေရဦးမည်။ သူတို့ဌာနမှာ အရည်အချင်း
ကိုက်ညီသူ ငါးယောက်သာ ရှိသည်။ ထိုအထဲမှ နှစ်ယောက်ရွေးမည် ဖြစ်၏။

အားလုံးထဲမှာ ခင်ခိုင်က အထက်မြက်ဆုံး၊ လူကြီးတွေ မျက်စိအကျ
ဆုံး ဖြစ်၏။ သူ့ထက် လုပ်သက်ရင့်သူနှစ်ယောက်တော့ ရှိသည်။ သို့ရာတွင်
တစ်ယောက်က ကျန်းမာရေးမကောင်း၊ နိုင်ငံခြားမှာ ရက်ရှည်လများ သွားမနေ
နိုင်။

သို့ဖြင့် ခင်ခိုင်အဖို့ အကောင်းဆုံး အခြေအနေ ဖြစ်နေ၏။ ရုံးမှ
လူများကလည်း ခင်ခိုင်နှင့် အခြားတစ်ယောက်ဟု သူတို့ဘာသာ အတည်ပြုပြီး
သား၊ ကျန်တစ်ယောက် ဘယ်သူလဲဆိုတာ စဉ်းစားတွက်ချက်နေကြသည်။

ခင်ခိုင်၏ ရည်မှန်းချက် ပြည့်ဝအောင်မြင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူ့ဘဝ
တွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဝမ်းသာစရာအကြောင်းတွေထဲတွင် အထွတ်အထိပ်
အဖြစ် ထားရမည်။

ထိုစဉ်မှာပင် နောက်ထပ် ဝမ်းသာစရာအဖြစ် တစ်ခုထပ်မံ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။

သို့ရာတွင် ခင်ခိုင်အဖို့ ဝမ်းသာစရာတစ်ခုကိုသာ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိ၏။ ခင်ခိုင်မှာ ကလေးရှိနေခြင်းပင်။

“ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

ဟု ခင်ခိုင်က မေးသည်။ ငြိမ်းမောင်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း တည်ငြိမ်အေးဆေးသော လေသံဖြင့် -

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့”

ဟု ပြန်ပြောသည်။ သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေတုန်းပဲဆိုတာတော့ သိသာ၏။ စီးကရက် နောက်တစ်လိပ်ကို မီးကူး၍ ညှိလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ကလေးရှိနေပြီဆိုရင် နိုင်ငံခြားသွားဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကိုမောင် သိတယ် မဟုတ်လား”

ငြိမ်းမောင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လာဖြစ်ရတယ်၊ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ စောစောစီးစီးက သိခဲ့ရင်”

ခင်ခိုင် သူတစ်ယောက်တည်း ပြောသလို ပြောသည်။

ငြိမ်းမောင် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် စီးကရက်ပြာတောင့် ကြွေကျသွား၏။ သူ့စိတ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။ ခင်ခိုင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ -

“ခင်မှာ နိုင်ငံခြားသွားရမယ့် ကံဇာတာမပါဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပေါ့။ ဒီကိစ္စကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့”

ခင်ခိုင်သည် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူဖြစ်သည့်တိုင် မျက်ရည်ဝဲလာသည်။

ငြိမ်းမောင်က မေ့လိုက်ပါဟု ပြောသည်။ ဘယ်လိုလုပ် မေ့နိုင်ပါ့မလဲ၊ တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ရနိုင်သော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်

ဆုံးရှုံးရသည့်အဖြစ်။

နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်သွားရဖို့ သေချာသလောက် ရှိသည်ဟု ခင်ခိုင်က ပြောပြသောအခါ ငြိမ်းမောင် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားခဲ့။ ဝမ်းသာဟန်တော့ ပြသည်။

“ကိုယ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ ခင့်အတွက် အများကြီး ကောင်းလာနိုင် တာပဲ”

“ပြန်လာရင် ကားတစ်စီးလည်း ပါလာဖို့ သေချာတယ်လေ”

“ကားက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ပညာရယ်၊ ဗဟုသုတရယ်၊ အတွေ့ အကြုံရယ်ပဲ အရေးကြီးတယ်”

ရခေါင့်ရခဲ အခွင့်အရေးတစ်ခုအတွက် ငြိမ်းမောင် ဝမ်းသာအယ်လဲ မရှိလှသဖြင့် ခင်ခိုင် အောင့်သက်သက် ဖြစ်ရသည်။

ငြိမ်းမောင်အကြောင်း သိနေသောကြောင့်သာ စိတ်မဆိုးမိခြင်းဖြစ်၏။

“မော်တော်ကားကလည်း အရေးကြီးတာပဲလေ၊ တစ်သက်မှ တစ်ခါ ဆိုသလို ရတဲ့အခွင့်အရေးပဲ၊ ထိပေါက်တာထက်တောင် ပိုပြီးဖြစ်ခဲ့သေးတယ်၊ ထိပေါက်တဲ့လူထက် နိုင်ငံခြားသွားရတဲ့လူ အရေအတွက်က ပိုနည်းတယ် မဟုတ်လား”

“ထိထိုးတယ်ဆိုတာ စီးပွားရေးသက်သက်ပဲ၊ ပညာတော်သင်ကိစ္စက စီးပွားရေး မဟုတ်ဘူး”

“အခြေအနေအရ ဒီလိုပဲ လုပ်ကြရတာမဟုတ်လား၊ ကိုယ်သုံးဖို့ရတဲ့ ငွေထဲက စုဆောင်းပြီး ကားဝယ်တာဟာ အပြစ်လို့ မပြောနိုင်ပါဘူး ကိုမောင်ရဲ့”

“ငွေပိုလို့စုတာက တစ်မျိုးပေါ့၊ မစားရက် မသောက်ရက် စုတာက တော့ တိုင်းပြည်သိက္ခာကျပါတယ်”

“သင်ဘောသားတွေက နိုင်ငံခြားငွေ ရှာပေးနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကိုယ်က သင်ဘောသားတွေကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က ရှင်းတယ်လေ၊ စကတည်းက အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာဖို့သွားတာ၊ လခရဲ့တစ်ဝက် ကို နိုင်ငံအတွက် ပြန်လွှဲတဲ့အတွက် တာဝန်ကျပြီးသား၊ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံကို ဘာလုပ်လုပ်၊ သူတို့ပိုင်တဲ့ ငွေပဲကိုး၊ ပညာတော်သင်ကျတော့ တစ်မျိုးစဉ်းစား ရမယ်၊ ပညာတော်သင်တစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်အတန်းနဲ့အညီ နေနိုင်ဖို့ လုံလောက် တဲ့ငွေကြေး ထောက်ပံ့ထားတာ၊ အဆင့်မီအောင်တော့ နေထိုင်စားသောက်သင့် တယ်”

“မြန်မာလူမျိုးရဲ့ ပင်ကိုသဘာဝကိုက ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နေတတ်တာပဲ၊ ထောက်ပံ့ကြေးငွေ ပိုထွက်လာတာပေါ့၊ နောက်ပြီး ကိုမောင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ တစ်သက်လုံး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရတဲ့လူတစ်ယောက်၊ ကံကောင်းထောက်မလို့ နိုင်ငံခြားသွားရတဲ့အခါ ကိုယ့်မိသားစုရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ရခေါင့်ရခဲ အခွင့်အရေးကလေးကို လက်လွှတ်ခံနိုင်ပါ့မလား”

“အခြေအနေအရ စီးပွားရေးအတွက် တွက်ရတာက တစ်ပိုင်းပေါ့
 လေ၊ တော်ရုံသင့်ရုံ ကျန်အောင်လုပ်တာက အရေးမကြီးပါဘူး၊ လူ့အထင်သေးခံရ
 လောက်အောင် ကုတ်ကတ်ပြီး စုတာမျိုးကိုပြောတာ၊ ကိုယ်ကြားဖူးတာရှိတယ်၊
 ကားဝယ်ဖို့ ငွေမပြည့်မှာစိုးလို့ ဈေးအပေါဆုံး ခေါက်ဆွဲပြုတ်ချည်းပဲ နေ့တိုင်း
 စားလို့ တခြားလူတွေက မစွတာခေါက်ဆွဲလို့ လှောင်ပြောင်ခံရတဲ့လူတစ်ယောက်
 အကြောင်း၊ တခြား ဘာမှ မစားတော့ အာဟာရမပြည့်စုံဘဲ ဆေးရုံတောင်
 တင်လိုက်ရတယ်တဲ့။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲ၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာ
 အဲဒီ နိုင်ငံရဲ့ သမိုင်းကြောင်းတွေ၊ အဖိုးတန် ရှေးဟောင်းအနုပညာလက်ရာတွေ၊
 ဂန္ထဝင်မြောက် ပန်းချီ၊ ပန်းပုတွေရှိတဲ့ ပြတိုက်ကြီးတစ်ခုကို ရောက်သွားတယ်။
 ဒါပေမဲ့ ဝင်ကြေး ငါးဒေါ်လာပေးရတယ်တဲ့၊ သူက ငါးဒေါ်လာဆိုရင် စင်္ကာပူ
 မှာ ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည်ဝယ်လို့ရတယ်လို့ ဈေးတွက်တွက်ပြီး ပြတိုက်ကို
 ဝင်မကြည့်ခဲ့ဘူးတဲ့၊ ကဲ-မှတ်ကရော”

“ကိုမောင် နိုင်ငံခြားသွားရတဲ့အခါကျမှပဲ ရသမျှငွေကို အကျိုးရှိတဲ့
 နေရာမှာ အကုန်သုံးတော့ပေါ့၊ ခင်ကတော့ ကိုယ့်အတွက်ကျန်အောင် လုပ်သင့်
 တာ လုပ်ရမှာပဲ”

ခင်ခိုင် နိုင်ငံခြားသွားရဖို့ အခြေအနေရှိခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ငြိမ်းမောင်
 က သိပ်ဟက်ဟက်ပက်ပက် ဝမ်းမသာခဲသော်လည်း ကလေးရှိနေပြီဟု သိရသော
 အခါမှာတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေတတ်သော ငြိမ်းမောင်သည် ရုတ်တရက်
 ပြောင်းလဲသွားသည်။

‘ဟင် တကယ်လား၊ ဆရာဝန်ပြပြီးပြီလား၊ ချောချောမောမော မွေးမယ်
 တဲ့လား၊ ဘာဆေးတွေ သောက်ရမယ်တဲ့လဲ’

စသည်ဖြင့် ပျာယာခတ်နေသည်။

ခင်ခိုင်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ ပင်ပန်း
 သည့်အလုပ်ကိုပင် မလုပ်ရတော့။ ထမင်းဟင်းချက်ခွင့် မပြု။ ဆိုင်မှာ ဝယ်စား
 သည်။

နောက်တော့ ဆွေမျိုးနီးစပ်ထဲက ဒေါ်ကြီးထွေးကို အိမ်မှာခေါ်ထား
 သည်။

ကိုယ်ဝန်ကို ဘယ်ဆရာဝန်ဆီအပ်လျှင် ကောင်းမလဲ၊ နေ့တိုင်း
 တိုင်ပင်သည်။ ရုံးက ပြန်ရောက်လျှင် ဘယ်စပယ်ရှယ်လစ် ဆရာဝန်မကြီးကတော့

သဘောကောင်းတယ်တဲ့၊ ဘယ်သူက ကျွမ်းကျင်တာ၊ ကိုယ်တိုင်မွေးပေးတာ စသည်ဖြင့် သတင်းတွေ စုံစမ်းပြီး ပြောတတ်သည်။

ခုလို သူ့ကို အလွန်ဂရုစိုက်သဖြင့် ခင်ခိုင်ဝမ်းသာပါသည်။ သို့ရာတွင် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မဟုတ်။ အားကစားပွဲမှာ အခြားအသင်းတစ်သင်းနှင့် ပူးတွဲ ဗိုလ်စွဲရသလိုပင်။ ဝမ်းသာမှုကို ထက်ဝက်ခွဲဝေပေးလိုက်ရသည့်သဘော။

ခင်ခိုင်သည် ရည်မှန်းချက် အလွန်ကြီးသူ ဖြစ်၏။ ဒီလိုရည်မှန်းချက် ကြီးရလောက်အောင်လည်း သူ့ဘဝ အခြေခံအကြောင်းတရားတွေ ရှိခဲ့၏။

သူတို့အဘိုးက ခရိုင်ဝန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အမေသည် တိုက်နှင့် ကားနှင့် အခြေအရံတွေနှင့် ခမ်းနားတင့်တယ်စွာ နေခဲ့ရသည်။

ခင်ခိုင်တို့အဖေနှင့် ချစ်ကြိုက်ပြီး ခိုးရာလိုက်ပြေးသည်။

ခင်ခိုင်တို့အဖေက ခရိုင်ဝန်ရုံးမှ စာရေးကလေးမျှသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လူကြီးတွေက သဘောမတူဘဲ စွန့်ပစ်ထားခြင်း ခံရသည်။

ခင်ခိုင်တို့အဖေလည်း အလုပ်ပြုတ်သည်။ လင်မယားနှစ်ယောက် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ကြရသည်။

မကြာခင်မှာပင် ခင်ခိုင်တို့ အဘိုးနှင့်အဘွား ရှေ့ဆင့်၊ နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သည်။

ကျန်သော ညီအစ်ကို မောင်နှမများက ခင်ခိုင်အမေကြောင့် လူကြီးတွေ စိတ်ထိခိုက်ပြီး အသေစောရသည်ဟု စွပ်စွဲကြသည်။ ဥပဒေအရ ပေးသင့် ပေးထိုက်သော အမွေပစ္စည်းကိုလည်း မပေးဘဲ ငွေအားလူအားဖြင့် စနစ်တကျ အပိုင်စီးလိုက်ကြသည်။

ခင်ခိုင် ငါးနှစ်သမီးတွင် အဖေ ဆုံးပြန်သည်။ သားအမိနှစ်ယောက်၏ အခြေအနေသည် အဆိုးဆုံးကို ရောက်ရှိသွားသည်။

အမေသည် ဘယ်လောက် ဆင်းရဲချို့တဲ့သည် ဖြစ်စေ၊ ခင်ခိုင်ကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကျောင်းထားသည်။

သမီးကို သူ့လိုမဖြစ်စေချင်။ ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ်ရမည်။ တစ်နေ့သော အခါမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာစေရမည်။ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ခင်ခိုင်မှာ စွဲဝင် နေအောင်လည်း လေ့ကျင့်ပုံသွင်းပေးခဲ့သည်။

ခရိုင်ဝန်သမီး ဘဝဖြင့် ရွှေထီးဆောင်းခဲ့ရသည့်အကြောင်းများကို တဖွဖွပြောသည်။ အကောင်းဆုံး အသုံးအဆောင်များ၊ အရသာရှိဆုံး အစားအစာ များ၊ အလှပဆုံး အဝတ်တန်ဆာများအကြောင်း ခင်ခိုင်မျက်စိထဲ မြင်ယောင် လာအောင် ပြောပြသည်။ တကယ်ငတ်နေရသောအချိန်ဖြစ်သဖြင့် ခင်ခိုင်စိတ် ထဲမှာ အလွယ်တကူ စွဲမြဲခဲ့လေသည်။

ထို့အပြင် ခင်ခိုင်၏ ဝမ်းကွဲသားချင်းများအကြောင်း ပြောပြသည်။ အမေ၏ အစ်ကို၊ အစ်မများက အမွေကို အပိုင်စီးခဲ့ကြပုံ၊ မိမိတို့ဆင်းရဲနေကြ ချိန်တွင် ထိုသူတို့က ကျိကျိတက် ချမ်းသာနေကြပုံ၊ ခင်ခိုင်နှင့် တစ်ဝမ်းသာ ကွဲသော မောင်နှမတွေက မော်တော်ကားဖြင့် အကောင်းဆုံးကျောင်းတွေကို တက်ရောက်သင်ကြားနေကြပုံ၊ သုံးမကုန် ဖြုန်းမကုန် ဖြစ်နေကြပုံများက ခင်ခိုင်ကို အားကျမခံစိတ် မွေးမြူစေခဲ့သည်။

အရွယ်ရောက်လာသော အချိန်တွင် ခင်ခိုင်၏ ထူးခြားသောအလှကို အမေ သတိပြုမိသည်။ ခင်ခိုင်အလှက အဆင့်အတန်းမြင့်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အလှသည် ဘဝဖြစ်လာနိုင်သည်။ အဆိုး ဆုံးသော ဘဝလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အကောင်းဆုံးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အမေအလှသည် အဆိုးဆုံး ဖြစ်စေခဲ့၏။ ခင်ခိုင်ကို ဒီလို မဖြစ်စေရ။

အစားအသောက်ကို အဆုံးစွန်ထိ ချွေတာသည်။ ဟင်းမပါဘဲ ငါးပိရည် ဆမ်း၍ စားခဲ့ရသော အနပ်ပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်၍ ခင်ခိုင် ကို ဝတ်ကောင်းစားလှ ဆင်မြန်းပေးသည်။

ခင်ခိုင်ကို အပြင်မှာတွေ့သူတစ်ယောက်သည် ခင်ခိုင်အဆင့်အတန်း ကို ထိပ်တန်းက ဟူ၍သာ ခန့်မှန်းမိပေလိမ့်မည်။

ခင်ခိုင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အမေချပေးသည့် ပုံစံအတိုင်း တစ်သဝေ မတိမ်း လိုက်နာသည်။

အမေမွေးမြူပေးသော စိတ်ဓာတ်အပြင် သူ့ပင်ကိုစိတ်ကလည်း အဆင့် မြင့်မြင့် မှန်းချင်သည်။ သို့ဖြင့် ခင်ခိုင်သည် ဆင်းရဲသော်လည်း အဆင့်မြင့်မြင့် ပြုမူပြောဆိုတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာ၏။

အမေနှင့် ပတ်သက်၍ သူတစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်သာ လမ်းလွဲခဲ့ဖူးသည်။ ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူ့ချစ်သူက ချောသည်။ လူရည်သန်သည်။ သို့ရာတွင် အရည်အချင်း သိပ်မရှိ။ လူလတ်တန်းစားထဲက ဖြစ်သော်လည်း ရှေ့ရေးအတွက် မသေချာ။

အမေက သဘောတူမှာ မဟုတ်မှန်း သူသိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူကို သူချစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ငြိမ်းမောင်နှင့် တွေ့သည်။

ငြိမ်းမောင်က အရာရှိကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ခင်ခိုင်တို့ရုံးကို အလုပ်ကိစ္စဖြင့် မကြာခဏ လာတတ်သည်။

သူက ခင်ခိုင်ကို စိတ်ဝင်စားသည်။ နောက်တော့ ခင်ခိုင်တို့အိမ်ကို မှီကြာခဏ လာလည်သည်။

အမေက ငြိမ်းမောင်ကို သဘောကျသည်။ ငြိမ်းမောင်က ရိုးသားသည်။ ရှေ့တက်လမ်းတွေ အများကြီး ရှိသည်။ ပြီးတော့ မိဘတွေဆုံးပြီး အမွေခွဲဝေ ရထားသည်။ ခင်ခိုင်ကို မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ ထားနိုင်သည်။

ထိုစဉ်မှာ အမေ နေမကောင်း ဖြစ်သည်။ ငြိမ်းမောင်က အမေ့ဆေးကုသရေးကိစ္စ အားလုံး တာဝန်ယူကူညီသည်။ ငွေအား၊ လူအား၊ အသိမိတ်ဆွေအားဖြင့် အင်တိုက်အားတိုက် ပံ့ပိုးပေးသည်။

အမေသည် ရောဂါကျွမ်းနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် နာလန်မထူလာနိုင်သည့် တိုင် ငြိမ်းမောင်၏ ကျေးဇူးကို ကောင်းစွာ တုံ့ပြန်သွားခဲ့သည်။

“မောင်ငြိမ်းမောင်ကို လက်ထပ်ပါသမီး၊ သူဟာ သမီးကို တကယ် မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တာပါ။ သမီးကို တစ်သက်လုံး စိတ်အေးချမ်းသာ နေသွားနိုင်အောင် အာဏာဘက်က ပြည့်စုံတဲ့ သူငယ်ပဲ။ အမေ့စကားကို သမီးနားထောင် မယ်ဆိုတာ အမေ သိတယ်။ အမေ့ဆန္ဒကတော့ သမီးကို အမေငယ်ငယ်က ချမ်းသာခဲ့သလို ချမ်းသာစေချင်တယ်။ အေး...အမေ ဆင်းရဲသလိုလည်း မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။”

ဟု နောက်ဆုံးစကား ပြောသွားသည်။

ငြိမ်းမောင်ကို ခင်ခိုင် မချစ်ပါ။ သို့ရာတွင် သူ့အတွက် အသင့်တော်ဆုံး လူဖြစ်သည်ကိုတော့ မငြင်းနိုင်။

ငြိမ်းမောင်က သူ့ကို တော်တော်ချစ်ကြောင်းကိုလည်း သူသိသည်။
ငြိမ်းမောင်ကို ချစ်သူတစ်ယောက်လို မချစ်နိုင်သော်လည်း ခင်ပွန်းသည်
တစ်ယောက်လိုတော့ ချစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။
ထို့ကြောင့် ငြိမ်းမောင်ကို သူ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ငြိမ်းမောင်က လူရိုးလူဖြောင့် ဖြစ်၏။ အေးအေးနေတတ်သော်လည်း တစ်ခါ တစ်ခါ ဒေါသကြီးသည်။ အမွေရထားသော ငွေများဖြင့် မပူမပင် နေနိုင်သည်။ ထိုငွေများကို ရင်းနှီးပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုခုလုပ်လျှင် သူဌေးကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် သူက ဝါသနာမပါ။ ရုံးအရာရှိဘဝကိုပင် ကျေနပ်သည်။ သူက လူတစ်မျိုး ဖြစ်၏။ အမှန်မှာ သူက တစ်မျိုးဖြစ်ခြင်း မဟုတ်၊ ခေတ်ကြီးက တစ်မျိုးပြောင်းသွားခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သူက ခေတ်နှင့် သိပ်အံ့မဝင်ဘူးဟု ခင်ခိုင်က ပြောတတ်သည်။ ရုံးက သူ့ရာထူးသည် လုပ်တတ်ကိုင်တတ်လျှင် တော်တော်အလုပ်ဖြစ် မည့်နေရာ။ သူကတော့ နည်းနည်းကလေးမျှ မတိမ်းမစောင်းအောင် နေသည်။

တချို့က -

‘ကိုငြိမ်းမောင်ကို အလိုက်ငါးသောင်းပေးပြီး နေရာချင်းလဲချင်တယ် ဗျာ’ဟု ရယ်စရာ ပြောကြသည်။

လက်ဖက်ရည် အလွန်ကြိုက်တတ်သော်လည်း ကိုယ့်ပိုက်ဆံနှင့်ကိုယ် သာ ဝယ်သောက်တတ်သော ငြိမ်းမောင်သည် အစပိုင်းတွင် တစ်ကိုယ်တော် ဖြစ်နေ၏။ တခြား ရုံးသူ၊ ရုံးသားများက ကိုမင်္ဂလာဆိုပြီး သိပ်မကြည်လင်ကြ။

နောက်တော့မှ ငြိမ်းမောင် စိတ်ထားကောင်းခြင်း၊ လက်အောက်ငယ်သား များကို ညှာတာခြင်း၊ သူတစ်ပါး အခက်အခဲတွေ့လျှင် ကိုယ်ဖိ ရင်ဖိ ကူညီ တတ်ခြင်းကြောင့် လေးစား ချစ်ခင်လာကြသည်။

ခင်ခိုင်နှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် သူများတွေလို တစ်နှစ်တန်သည်၊ နှစ်နှစ်တန်သည် ကလေးမယူဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေမည်ဟု စိတ်မကူး။

တားဆေးတွေ စားတာတို့၊ ဆေးထိုးတာတို့ မလုပ်နဲ့နော်။ အဲဒါတွေ ကိုယ်လုံးဝ မကြိုက်ဘူး။ တို့ဆီမှာ ကျွေးနိုင်မွေးနိုင်တဲ့လူတွေက ကလေးနှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက်ပဲ ယူပြီး ဆင်းရဲမွဲတေနေတဲ့ လူတွေက ကလေးတွေအများကြီး မွေးနေကြတာ သဘာဝမကျဘူး။ ခင် မွေးနိုင်သလောက်သာ မွေးပါ။ ကိုယ် ကျွေးနိုင်ပါတယ်’

ဟု ခင်ခိုင်ကို ပြောခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လက်ထပ်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ခင်ခိုင် ကလေးရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့ဘဝမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်းလှုပ်ရှားခဲ့ရတာ ကြာပြီ။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လိုလိုပဲ ဖြစ်၏။ ခုမှ အေးအေးသက်သာ နေရခါစပဲ ရှိသေးသည်။

ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် ခုမှ စိတ်ချလက်ချ သက်ပြင်းချနိုင်ရုံ၊ ဘဝအတွက် လုံခြုံမှု ရှိရုံသာ ဖြစ်၏။ ခုလိုအချိန်မှာ ကလေးတွဲလောင်းနှင့် နေရသည့်ဒုက္ခကို မခံချင်သေး။ သို့ရာတွင် ခုတော့ ဘာမျှ မတတ်နိုင်။

ဒီကြားထဲမှာ နိုင်ငံခြားသွားရမည့် ကိစ္စနှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာတိုးသည်။ စာမေးပွဲဖြေသည့်ကာလ၊ အခြားစစ်ဆေးမှုနှင့် ပြင်ဆင်မှုများနှင့် ဆိုလျှင် နောက်ခြောက်လလောက်မှာ သွားရမည်။

ထိုအချိန်ကား သူ ကလေးမွေးရမည့်အချိန်ပင်တည်း။

ခင်ခိုင် နိုင်ငံခြားကို သိပ်သွားချင်သည်။ ရိုးရိုးလေ့လာရေးမျှသာ မဟုတ်။ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့တစ်ခု ယူရဖို့ ဖြစ်၏။ ထိုဘွဲ့ကို သူ သိပ်လိုချင်သည်။

ပြီးတော့ နှစ်နှစ်ဆိုသော် အချိန်ကာလသည် မော်တော်ကားအကောင်း စားတစ်စီး ဝယ်ဖို့ လုံလောက်သည်။

သူ နိုင်ငံခြားသွားချင်သည်။

ဘွဲ့တစ်ခု ထပ်လိုချင်သည်။

ရာထူးကြီးကြီး လိုချင်သည်။

ကားကောင်းကောင်းစီးချင်သည်။

တစ်သက်လုံး အပူအပင်အကြောင့်ကြမရှိ ချမ်းသာစွာ နေချင်သည်။

သူ့ဘဝပေး အခြေအနေအရ သူ့စိတ်ဓာတ်သည် ဒီလို ဖြစ်နေဖို့ လိုအပ်သည်။ သူ မျက်နှာငယ်နှင့် နေခဲ့ရတာ ကြာပြီ။

ငြိမ်းမောင်၏ သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်မတစ်ဦးရှိသည်။ မီးယပ်သားဖွား အထူးကုတော့မဟုတ်။ ဂျပီခေါ် အထွေထွေရောဂါကုဆရာဝန်သာဖြစ်၏။ သူနှင့် အရင်ပြမည်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ဆီမှာ ကိုယ်ဝန်အပ်ရင်ကောင်းမလဲဟု အကြံဉာဏ် တောင်းမည်။

ထိုစိတ်ကူးဖြင့် ဆွေဆွေဦးကို ဖုန်းဆက်သည်။ ဆေးခန်းကို ညနေ ငါးနာရီလောက် လာခဲ့ဟု အဖြေရသည်။

ရုံးဆင်းချိန်နှင့် အနေတော်ပဲ။ ခင်ခိုင်ရုံးကို ဖုန်းဆက်သည်။ ညနေ ရုံးဆင်းလျှင် ရောင့်နေ၊ ဆေးခန်းသွားဖို့ လာကြိုမယ်ဟု ပြောမလို့ ဖြစ်၏။

ခင်ခိုင် ရုံးမှာ မရှိတော့။

ခုနစ်ဆေးခန်းဝင်စရာရှိလို့ဆိုပြီး စောစောဆင်းသွားတယ်ဟု ဖုန်းကိုင် သူ အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

ဆေးခန်းမှာမည်မေးတော့ ပြောသည်။ သိပ်တော့ မသေချာဘူး၊ သွားခါနီး သူတို့ချင်းပြောတာ နားစွန်နားဖျားကြားတာဟု ဆိုသည်။

ငြိမ်းမောင်သည် ရုံးဆင်းချိန် မရောက်ခင် ပြန်လေ့ မရှိ။ ဒီနေ့တော့ ခင်ခိုင်ကို ဆေးခန်းမှာ မိအောင်သွားချင်သဖြင့် နာရီဝက်စောပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

ဆေးခန်းနေရာက နည်းနည်း ချောင်ကျသည်။ ဆေးခန်းဖွင့်လို့ ကောင်းသော စည်စည်ကားကား နေရာမျိုး မဟုတ်။ ဆရာဝန်၏အိမ် ဖြစ်ဟန် တူ၏။

သူဆေးခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ခင်ခိုင်ကို မတွေ့ရ။

ဆေးကောင်တာ နောက်မှာ ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်က ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုပြီး ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ”

“ဪ...ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး ဒီကို လာတယ်ဆိုလို့”

“နာမည် ဘယ်သူပါလိမ့် ခင်ဗျာ”

“ခင်ခိုင်ပါ၊ မခင်ခိုင်”

“အဲဒီနာမည် ဒီစာရင်းမှာ မရှိ၊ ဪ...ခဏလေး”

ထိုသူထပြန်ပြီး ရပ်လိုက်သည့်အချိန်မှာ အတွင်းခန်းထဲမှ ခင်ခိုင်နှင့်အဖော် ဖြစ်သူ အမျိုးသမီးတို့ ထွက်လာကြသည်။ ခင်ခိုင်က သူ့ကိုတွေ့တော့ အံ့ဩ သွား၏။

“ဟင်...ကိုမောင်၊ ခင် ဒီကိုလာတာ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ရုံးကို ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုသိတာ၊ ပြောတဲ့လူကလည်း နားစွန့်နားဖျား ကြားတာ ပြန်ပြောရတာဆိုတော့ ဒီကိုရောက်အောင် တော်တော် မေးစမ်းပြီး လာရတယ်”

ဆေးခန်းအပြင်ရောက်တော့-

“ကိုယ် ဆွေဆွေဦးနဲ့ ချိန်းထားလို့”

“ဆွေဆွေဦး ဟုတ်လား”

“ခင် မမှတ်မိလို့ပါ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲ၊ တို့မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက တောင် လာသေးတယ်”

“သတိမထားမိဘူး၊ မြင်ရင် သိမှာပဲ၊ သူက ဆရာဝန်လား”

“အင်း...အိုဂျီတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဆီသွားပြီး ဘယ်သူနဲ့ အပ်ရင် ကောင်းမလဲ အကြံဉာဏ်တောင်းမလို့”

“အို-ဒီလောက်တောင် မလိုပါဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အပ်လိုက် ပြီးတာပါပဲ၊ သူများကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေမယ်”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ်နဲ့ သူနဲ့က ပြောမနာ ဆိုမနာတွေပါ”

ခင်ခိုင်နှင့် အဖော်လိုက်လာသော အမျိုးသမီးက နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းခွဲ သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကားတစ်စီးငှားပြီး ဆွေဆွေဦးဆေးခန်းသို့ လာခဲ့ကြ၏။ လမ်းမှာ ငြိမ်းမောင်က မေးသည်။

“ခုန ဟိုဆေးခန်းသွားတာ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ”

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရုံးရောက်မှ သူငယ်ချင်းက သူ့အသိ ရှိတယ်၊ သေချာအောင် ပြကြည့်ပါလားဆိုလို့ သွားတာ”

“အဲဒီ ဆရာဝန်ကရော စပယ်ရှယ်လစ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဆီမှာ အပ်မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်း ကို အားနာလိုသာ လိုက်သွားရတာ”

ဆွေဆွေဦးက သူတို့ကို ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုသည်။ သူ့ဆေးခန်းက ငါးနာရီခွဲမှ ဖွင့်မည်ဖြစ်၍ သူတို့နှင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်ရန် ငါးနာရီမှာ ကြိုချိန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခိုင်က မမှတ်မိလို့၊ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ကျွန်မတောင် မင်းကုသနဲ့ ပပဝတီ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ဒီလိုပဲ နေမှာပဲလို့ နောက်ခွဲသေးတယ်လေ”

“ကျွန်မ မှတ်မိပါပြီ၊ ဒေါက်တာ နောက်ပိုင်း အိမ်လာမလည်တော့ ရုတ်တရက် မမှတ်မိဘဲ ရေးတေးတေး ဖြစ်သွားတာပါ”

ခင်ခိုင်နှင့် ဆွေဆွေဦးတို့ ချက်ချင်း ခင်မင်သွားကြသည်။

“ငြိမ်းမောင်က ခုလည်း လူ့ခွစာ လုပ်တုန်းပဲလား” ဟု ဆွေဆွေဦးက မေးသည်။ ခင်ခိုင်က-

“သူကတော့ ဘယ်တော့မှ မိုးခါးရေ သောက်မယ့်လူ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီလိုပဲ၊ ဒီမှာ ငြိမ်းမောင်ရ၊ ခုချိန်မှာ ငါတို့ဆရာဝန်တွေ သုံးတဲ့ မိုးရေတောင် မိုးခါးရေ ဖြစ်နေပြီလား မသိဘူး”

ငြိမ်းမောင်က ပြုံးသည်။

“ဒါတွေထားစမ်းပါ၊ လာရင်းကိစ္စပြောပါရစေဦး၊ သူ့ကို ဘယ်သူ့ဆီ အပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတာပဲ”

“ဟာ-ငါပြောတာက လူနာကို ဂရုစိုက်တာတို့၊ ကျွမ်းကျင်တာတို့”

“ဟ-ကျွမ်းကျင်လို့ စပယ်ရှယ်လစ် ဖြစ်တာပေါ့”

“ငါ ကြားဖူးနေတာတွေရှိလို့ပါ၊ ဆေးရုံမှာ ဝဒ်အပိုင်ရှိမှ ကောင်းတာ ဆို၊ နောက်ပြီး တချို့ကျတော့လည်း ပါဝါရှိလွန်းအားကြီးလို့ သူ့လူနာဆို

တခြား ဆရာမတွေက မတို့ရဲ့ မထိရဲဘူးတဲ့၊ မတော်တဆ မှားယွင်းသွားရင် အထူးခံရမှာစိုးလို့၊ ဒီတော့ ကြားထဲက လူနာက အချောင်ခံရတာပေါ့”

“ဆေးရုံဆိုတာကလည်း လူတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာပဲဟာ၊ တစ်ခါ တစ်ရံ အမှားအယွင်းရှိတတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ခေါင့်ဖြစ်ခဲ့ပါ၊ စပယ်ရှယ် လစ်နဲ့အပ်မှ ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူမှ မအပ်လည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ ရာချီပြီး ချောချောမောမော မွေးနေကြတာပဲဟာ”

“ကဲပါဟာ၊ နင်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ အိုဂျီရှိရင် ပြောစမ်းပါ”

“ရှိပါတယ်၊ မမနု၊ အဲ-ဒေါက်တာ ဒေါ်မေနှုဆီသွား၊ ငါ စာရေးပေး လိုက်မယ်၊ သူ့ဆီမှာအပ်ရင် နည်းနည်းတော့ အပင်ပန်းခံရမယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“သူက ပုဂ္ဂလိက အပြင်ဆေးခန်းမှာ မထိုင်ဘူး၊ သမဝါယမ ဆေးခန်း မှာ ထိုင်တာ၊ တစ်ခါပြုမှ တစ်ဆယ်ပဲ ပေးရတယ်။ ဒီတော့ လူများတာပေါ့၊ မနက် ငါးနာရီလောက်သွားပြီး စာအုပ်ထပ်ရမယ်”

“ပင်ပန်းတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကောင်းရင် ပြီးတာပဲ၊ ကဲ... စာသာရေးပေးလိုက်”

ဆွေဆွေဦးက စာတစ်စောင်ရေးသည်။ ငြိမ်းမောင်ကို လှမ်းပေးပြီး နောက် ခင်ခိုင်၏ လက်မောင်းကို ကိုင်၍-

“ခင် အထဲ ခဏလိုက်ခဲ့၊ နည်းနည်း စမ်းကြည့်ရအောင်”

ငြိမ်းမောင်ကလည်း ခြေလှမ်းပြင်သဖြင့်-

“ဟေ့-နင် လိုက်လို့ မရဘူး”

ငြိမ်းမောင် ရယ်လိုက်သည်။ စီးကရက် တစ်လိပ် မီးညှို့သောက်ရင်း စမ်းသပ်ခန်းအပြင်ကပင် ထိုင်စောင့်နေလိုက်၏။

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာမှ ပြန်ထွက်လာကြသည်။

ဆွေဆွေဦးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာကြသည်။ အခန်းဝအရောက် တွင် ဆွေဆွေဦးက-

“ဆွေပြောတာ မမေ့နဲ့နော်”

ခင်ခိုင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ငြိမ်းမောင်က “ဘာလဲ” ဟု မေးသည်။

ဆွေဆွေဦးက-

mg.yoe.com

“ငါတို့ မိန်းမချင်း ပြောရမယ့်ကိစ္စပါ။ နင်က နေရာတကာ သိချင်လို့ ရမလား?”

“ဒီကလေးနဲ့ ပတ်သက်တာဆို ငါ အကုန်သိချင်တယ်။ ငါ သိပ်စိတ်ပူတတ်နေပြီဟ”

“သားဦးဆိုရင် ဒီလိုပါပဲလေ”

ငြိမ်းမောင်နှင့် ခင်ခိုင်တို့ မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။

ဆရာဝန်မကြီးက သဘောကောင်းသည်။ စိတ်ရှည်သည်။ လူနာတွေ သိချင်သမျှ အချိန်ယူ ရှင်းပြတတ်သည်။ ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်နှင့် သောက်သုံး ရမည့် ဆေးဝါးများကို တိကျစွာ လမ်းညွှန်သည်။

သမဝါယမဆေးခန်းဖြစ်၍ ဈေးနှုန်းသက်သာသည်။ ထို့ကြောင့် ဝင်ငွေ နည်းသူတို့ လာပြနိုင်သည်။

တချို့ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများလည်း လာကြသည်။ ဒီဆရာဝန်မကြီး နှင့်သာ ပြလိုသောကြောင့် လာကြခြင်း ဖြစ်၏။

မနက်အစောကြီးသွားပြီး စာအုပ်ထပ်ရတာတော့ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ခင်ခိုင်က လနသဖြင့် တစ်လမှ တစ်ခါပဲ ပြရသောကြောင့် အပန်းမကြီးလှ။

ငြိမ်းမောင်နှင့် ခင်ခိုင် မကြာခဏပြသနာဖြစ်ရသည်။ ငြိမ်းမောင်က ခင်ခိုင်ကို ဘာမျှ မလုပ်စေချင်။ သက်သက်သာသာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေစေချင်သည်။

ခင်ခိုင်က မနေတတ်။ ပင်ကိုက သွက်လက်ဖျတ်လတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် လှုပ်ရှားသွားလာနေရမှ ကျေနပ်သည်။

ငြိမ်းမောင်ကလည်း ထိုင်တာ ထတာကအစ ဂရုစိုက်ပြီး ပြောနေ သည်။ ခင်ခိုင် ဆတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ထလျှင် ငြိမ်းမောင် အလန်တကြား ဖြစ်ရ၏။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ခင်ရယ်၊ မတော်တဆ...”

“ဒါလောက်နဲ့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ရပ်ကွက်ထဲက တချို့မိန်းမတွေ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ရေခပ်၊ ဈေးရောင်း လုပ်နေကြတာပဲ”

“မတူဘူးလေ၊ သူတို့က အလေ့အကျင့် ဖြစ်နေပြီကိုး”

“ခင်လည်း အရင်က ရေခပ်ခဲဖူးပါတယ်။ ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေး မီးမလောင် သူဌေးသမီးဘဝက လာတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်ဘဝကပဲလာလား၊ အခု သက်သက်သာသာ နေလို့ရပြီ မဟုတ် လား”

ခင်ခိုင်ကတော့ ငြိမ်းမောင်စကားကို ဂရုမစိုက်။ သူက ငြိမ်းမောင် ကို ကြောက်သူ မဟုတ်။

တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့ ငြိမ်းမောင် ဒေါသဖြစ်ပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်း တတ်သည်။ ခင်ခိုင်ကတော့ နေချင်သလို နေမြဲ။

ငြိမ်းမောင်က သူတစ်ယောက်တည်း မနိုင်သဖြင့် ဒေါ်ကြီးထွေးကို စစ်ကူခေါ်သည်။

“ဒေါ်ကြီးတူမကို ကြည့်ပြောဦး၊ ခုလို ကလေးရှိနေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် နေတာထိုင်တာ မသင့်တော်ဘူးဆိုတာ ဒေါ်ကြီးလည်း အသိပဲ”

အပျိုကြီးဖြစ်သော ဒေါ်ကြီးက-

“အလိုတော်၊ ကျုပ်ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ကျုပ်မှ ကလေးမမွေးဖူးတာ”
ထိုအခါ ငြိမ်းမောင်က ဒေါ်ကြီးထွေးကိုပါ ဆက်၍ ကြိမ်းပြန်သည်။

ငြိမ်းမောင်သည် ရုံးအလုပ်တွေ အိမ်ကိုယူပြီး လုပ်နေသည်။ ခင်ခိုင် က အိပ်ရာပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးဆင့်မှီပြီး စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေသည်။

ငြိမ်းမောင် အလုပ်လက်စသတ်တော့ ဆယ်နာရီကျော်ပြီ။ ခင်ခိုင်ကတော့ ဘာသာပြန် လုံးချင်းစာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်နေဆဲ။

သူက မြန်မာဝတ္ထုထက် ဘာသာပြန်များကို ပို၍ နှစ်သက်သည်။ အထူးသဖြင့် ရှယ်လ်ဒန်တို့၊ ရော်ဘင်တို့၏ အနောက်နိုင်ငံ စီးပွားရေး၊ လူမှု ရေးလောကနောက်ခံ စာအုပ်များ၊ တစ်ခါတလေ မူရင်း အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကို ရှာဖတ်တတ်သည်။

“ခင်”

ငြိမ်းမောင်က ခေါ်သည်။ ခင်ခိုင်က စာအုပ်မှ မျက်နှာမခွာဘဲ ခေါင်းဆတ်ရုံသာ ဆတ်ပြသည်။

“ဆယ်မှာရိစ္ဆဲတော့မယ်၊ အိပ်ဖို့ကောင်းပြီ၊ အိပ်ရေးဝဝအိပ်ရမယ်လို့ ဆရာဝန်က မှာထားတယ် မဟုတ်လား”

“အင်းပါ၊ ဒီတစ်ခန်းပြီးရင် အိပ်မှာ”

ငြိမ်းမောင် ခုတင်ပေါ်အတက်တွင် အိပ်ရာခင်းပေါ်မှာ စွန်းပေနေသော နီညိုညို အကွက်တစ်ခုကိုတွေ့သည်။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်။

“ဟင်-ခင်၊ ဒါ...ဒါ ဘာလဲ၊ သွေး...သွေး မဟုတ်လား”

အလန်တကြား ရေရွတ်သည်။ ခင်ခိုင်က ခပ်အေးအေး။

“ဟုတ်တယ် ကိုမောင်၊ သွေးနည်းနည်း ဆင်းနေလို့”

“ဘာ၊ ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ၊ ဒါ ဒါ သိပ်အရေးကြီး တယ် သိလား”

“ဒါမျိုး ဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်၊ သိပ်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ မစိုးရိမ်ရမှာလဲ၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဆေးရုံသွားရမယ်”

“အို ... ကိုမောင်ကလည်း”

“ဟာ ... မရဘူး၊ သွားရမယ်၊ ကိုယ် ပစ္စည်းတွေ ပြင်လိုက်မယ်”

ငြိမ်းမောင် တကယ်ပြောနေသည်။ ခုတင်ပေါ်က ခုန်ဆင်းသည်။

ဗီရိုကို ပြေးဖွင့်သည်။ နောက်ဖေးဘက် ထွက်သွားပြန်သည်။

သူ ပြန်ဝင်အလာတွင် ခင်ခိုင်က

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့၊ တကယ်လို့ ကိုမောင် စိတ်မချဘူး ဆိုရင် ဆွေဆွေဦးဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား”

“အဲဒါ ကောင်းတယ်၊ ဟိုဘက်အိမ်ကနေ ဖုန်းသွားဆက်လိုက်ဦး မယ်”

လှည့်ထွက်ပြီးမှ တစ်ခေါက်ပြန်လာ၍-

“ဘယ်တုန်းက စဖြစ်တာလဲ”

“ညနေကပဲ”

“များသလား”

“သိပ်မဟုတ်ပါဘူး”

ငြိမ်းမောင် ပြေးထွက်သွားသည်။ ဖတ်လက်စ ဝတ္ထုအခန်းတစ်ခန်း တောင် မပြီးသေး ငြိမ်းမောင် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဆွေဆွေဦး လာမယ်တဲ့၊ ခု လောလောဆယ် အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး လှဲနေပါလို့ ပြောတယ်”

“ခု လှဲနေတာပဲ”

“ခုဟာက ထိုင်ရက်လဲ့တာ၊ ပက်လက်လဲ့နေဖို့ ပြောတာ၊ ကဲ...”
 ခင်ခိုင်ကမလှုပ်။ ငြိမ်းမောင် စိတ်တိုပြီး “ခင်” ဟု သံပြတ်ဖြင့် ခေါ်မှ
 ခင်ခိုင် လဲ့နေလိုက်သည်။

— “ညကြီးမင်းကြီး လာခိုင်းရတာ အားနာစရာကြီး”

“ဆွေဆွေဦးမှာ ကားရှိပါတယ်”

ဆွေဆွေဦးရောက်လာပြီး ခင်ခိုင်ကို စမ်းသပ်သည်။ မေးခွန်းတွေ
 မေးသည်။ ဘယ်အချိန်က စဖြစ်သလဲ၊ နည်းသလား၊ များသလား၊ ဘာအရောင်လဲ၊
 အခဲအတုံးတွေပါသလား၊ ဗိုက်ထဲက နာသလား၊ ခါးကိုက်သလား၊ ခြေထောက်
 တွေ ညောင်းသလို ဖြစ်သလား၊ မူးသလား၊ မအိမသာ ဖြစ်နေသလား...။

ခင်ခိုင်က ခေါင်းသာ တွင်တွင်ခါသည်။

ဆွေဆွေဦးက ဆေးထိုးပေးသည်။ သောက်ဆေးပေးသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကောင်းသွားမှာပါ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး
 နေရမယ်၊ ခေါင်းအုံးမပါဘဲ အိပ်ပါ။ ခုတင်ကို ခြေရင်းဘက်က နည်းနည်း
 မြှင့်ထား၊ သုံးရက်လောက် ငြိမ်ငြိမ်လေးလဲ့နေ၊ ဒါဆို ကောင်းသွားမှာပဲ”

“ဘာ-ကိစ္စမရှိဘူး ဟုတ်လား၊ နင် ပေါ့ပေါ့လေး မပြောနဲ့၊ ဒီလောက်
 တောင် သွေးတွေ ထွက်နေတာ”

“ဘလိဒင် ဖြစ်တာ ငါသိပါတယ်၊ အရေးမကြီးလို့ အရေးမကြီးဘူး
 ပြောတာ”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုမောင်၊ သူက ဆရာဝန်ပဲဟာ၊ နားလည်လို့ ပြော
 တာပေါ့”

ခင်ခိုင်က ဝင်ပြောသည်။ ငြိမ်းမောင်က-

“ဒါပေမဲ့ သူက အိုဂျီမှ မဟုတ်ဘဲ”

ငြိမ်းမောင် စကားက လွန်သည်။ တခြားဆရာဝန်ဆိုလျှင် ချက်ချင်း
 ထပြန်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ဆွေဆွေဦးကတော့ ငြိမ်းမောင်အကြောင်း သိထား
 သူ ဖြစ်သဖြင့် စိတ်မဆိုး။

“ငါလည်း ဒပ်ဖရင်မှာ အလုပ်သင် လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်ဟာ၊ နယ်မှာ ဆေးခန်းသွားဖွင့်တုန်းကလည်း ကလေးအယောက်တစ်ရာလောက် မွေးပေးခဲ့ဖူးပါတယ်”

ငြိမ်းမောင်က မကျေနပ်သေး။

“ငါကတော့ စိတ်ချရအောင် ဆေးရုံသွားရင်ကောင်းမယ် ထင်တာပဲ” ထပ်ပြောပြန်သည်။

“နင် သိပ်သွားချင်ရင်တော့ ငါ့မှာ ကားပါသားပဲ၊ လိုက်ပို့လိုရတာပေါ့။ မလိုအပ်လို့ ပြောတာ၊ ဆေးရုံသွားရင်လည်း ဒီအချိန် စပယ်ရှယ်လစ်တွေ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးရုံကလည်း ငါလုပ်ပေးတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ပေးမှာ၊ ဒီကနေ ဆေးရုံအသွား ကားဆောင်တဲ့ဒဏ် ခံရတာပဲ ထူးခြားမှု ရှိမယ်”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုမောင်၊ ခင် ဆေးရုံတော့ မသွားချင်ဘူး”

ငြိမ်းမောင် တစ်ခုခု မပြောခင် ဆွေဆွေဦးက အလျင်ဦးအောင်-

“ငါ့ကို ယုံစမ်းပါဟာ၊ ဒီည ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလိုက်၊ မနက်ကျလို့ အလိဒင် ဖြစ်သေးတယ်ဆိုရင် ဆေးရုံသွားပေါ့၊ အကောင်းဆုံးကတော့ သုံးရက်လောက် အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်နေလိုက်၊ ပြီးတော့ မမနုဆီ သွားပြပေါ့”

ငြိမ်းမောင် ကျေနပ်လိုက်ရသည်။ ဆွေဆွေဦးက ရယ်လိုက်ပြီး-

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ညကြီးအချိန်မတော်လည်း ခေါ်သေးကယ်၊ ကိုယ့်ကားနဲ့ ကိုယ်လည်း လာရသေးတယ်၊ ဆေးလည်း အလကား ကုပေးရသေးတယ်၊ ဒါတောင် ကော်ဖီလေး တစ်ခွက် တိုက်ဖော် မရဘူးနော်”

“ဟာ-ဟုတ်သားပဲ၊ ဆောရီးဟာ၊ ငါ သိပ်စိတ်ပူပြီး မေ့နေတာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ အားနာစရာ ကောင်းလိုက်တာ”

ခင်ခိုင်ကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“ကော်ဖီမဟုတ်ဘူး၊ မာလ်တိုဗာတိုက်ပါ့မယ်၊ ကိုးကန့်ပေါင်မုန့်လည်း ရှိပါတယ်”

“ကဲ-ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်လုပ်၊ ဆာလှပြီ”

ငြိမ်းမောင် အခန်းပြင်ထွက်သွားတော့မှ ဆွေဆွေဦးက-

“ခင် သောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆေးတွေ ဆွေ့ကို ပြောပြစမ်းပါ”

နောက်တစ်နေ့ ငြိမ်းမောင် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ဘေးမှာ ခင်ခိုင် မရှိတော့။ ငေါက်ခနဲ ထလိုက်သည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေပါလို့ ပြောထားရက်သားနဲ့”

ဟု ရေရွတ်သည်။ တက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး ထထွက်လာသည်။

“ခင်...”

“ခင်...”

ဟု တကြော်ကြော်ခေါ်သည်။ ရေချိုးခန်းထဲက ရေသံကြားသည်။

အားရပါးရ တဗွမ်းဗွမ်းမြည်အောင် လောင်းချိုးနေသည်။

ပိတ်ထားသော တံခါးကို တစ်ချက်ထုပြီး-

“ခင်ခိုင်”

ဒေါသသံဖြင့် ခေါ်သည်။ ခင်ခိုင်က

“ခင် ကောင်းသွားပါပြီ၊ ဘလီဒင် မရှိတော့ဘူးလေ”

ခပ်အေးအေး လေသံဖြင့် ပြော၏။ ငြိမ်းမောင် တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်စကားကို နားထောင်စမ်းပါ ခင်ရယ်၊ ကလေးကို ထိခိုက် သွားမှာ ကိုယ် သိပ်စိုးရိမ်လို့ပါ”

ခင်ခိုင်က အိပ်ရာပေါ် လှဲလျက်က ပြုံးသည်။ ငြိမ်းမောင်သည် ခုတင်မှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်နေရာမှ ခြေထောက်ကို အိပ်ရာပေါ်တင်ပြီး တင်ပျဉ်ခွေ လိုက်သည်။

“ခင်က ကိုယ်တိုင် ဝမ်းနဲ့လွယ်ထားရတာပါ။ ကိုယ့်ဘာသာ သိတာ ပေါ့၊ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ ခင်ခိုင်၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို ပြုစုတယ် ဆိုတာ ဗိုက်ထဲမှာ ရှိစဉ်ကတည်းက ဂရုစိုက်ရတယ်၊ ဒါမှ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားလာမှာပေါ့၊ ရောဂါတစ်ခုခု ကပ်ငြိပြီးပါလာရင် သိပ်ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်”

“ကိုမောင် စိုးရိမ်တာက လိုတာထက် ပိုနေပြီ ထင်တယ်”

“မပိုဘူး၊ ခင် မဆင်ခြင်တာတွေ အများကြီးပဲ၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း တို့ဟူးသုပ်တွေ ဝယ်စားတယ် မဟုတ်လား၊ ခင် အသုပ်စားရင် အမြဲတမ်း ချဉ်ငန့်စပ် စားတတ်တာ ကိုယ်သိတယ်၊ ခင်နဲ့ မတည့်ဘူး”

“တို့ဟူးက ပဲနဲ့ လုပ်တာလေ၊ ပရိတင်းဓာတ်အများကြီးပါတယ်”

“ပူပူနွေးနွေး ကြော်ထားရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ လမ်းဘေး အသုပ် ဆိုင်က သန့်ချင်မှ သန့်မှာ၊ ယင်နားချင် နားမယ့်၊ ပြီးတော့ ရေက မသန့်ရင် အသည်းရောင်ရောဂါ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အဲဒီ ရောဂါဖြစ်ရင်

မလွယ်ဘူး သိလား၊ ကိုယ်စာအုပ်တွေလည်း ဝယ်ပေးထားသားပဲ၊ မိခင်လောင်း တွေ ဆင်ခြင်သင့်တာတွေ အကုန်ပါတာပဲ”

“ခင် ဖတ်ပါတယ်”

“မဖတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် သိမိတယ်”

ခင်ခိုင်က မငြင်းတော့။ ငြိမ်းမောင်က ခင်ခိုင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး၊

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ ခင်ရယ်၊ ကိုယ့်သားလေးကို

ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာစေချင်လို့ပါ”

“ဘာ-သားကလေး၊ ဟုတ်လား၊ ယောကျ်ားကလေး မွေးမယ်လို့ ကိုမောင် ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“သိတယ်၊ ကိုယ် အိပ်မက် မက်တယ်”

“ဘယ်လို မက်လို့လဲ”

“ငှက်ပျောသီးကို မက်တာ”

“အိုး...”

“ဟုတ်တယ်၊ ငှက်ပျောသီးမှ ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး၊ နွယ်ပင်ကနေ သီးနေ တဲ့ ငှက်ပျောသီး”

“ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ငှက်ပျောသီးဟာ နွယ်ပင်က သီးရတယ်လို့”

“အိပ်မက်ပါလို့ဆိုနေ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ကောက်မလဲ၊ စဉ်းစား ကြည့်စမ်း”

ခင်ခိုင်က တွေ့၍ စဉ်းစားနေသည်။ ဘာမျှတော့ မပြောချေ။

မိန်းမတွေဟာ များသောအားဖြင့် ညကြီး အချိန်မတော်ကျမှ ဘာကြောင့်များ ဗိုက်နာတတ်ကြပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားဖို့ အချိန် မရှိချေ။

မွေးဖို့ ခန့်မှန်းရက်ချိန်းအတိုင်းဆိုလျှင် ကိစ္စမရှိ။ သုံးလေးရက် အလို လောက်ကတည်းက ဆေးရုံယူသွားဖို့ပစ္စည်းတွေ အဆင်သင့်စုမိပြီး ဖြစ်နေလိမ့် မည်။ ကားတစ်စီးကိုလည်း ဆယ်ရက်စာလောက် ငွေပေးပြီး အိမ်မှာ ယူထားဖို့ စိတ်ကူးထားသည်။

ခုတော့ မွေးရက်ချိန်းစေ့ဖို့ နှစ်ပတ်လောက် အလိုမှာ ခင်ခိုင် ဗိုက်နာ လာသဖြင့် ကသီလင်တ ဖြစ်ရ၏။

အချိန်က ည နှစ်နာရီ။ ကားငှားဖို့ မလွယ်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကားရှိသည့် အိမ်တွေတော့ ရှိ၏။ ဒီအချိန်ကြီးမှာ နှိုးရမှာ အားနာစရာ ကောင်းလှသည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်။ ခုလို ကိစ္စ မျိုးမှာတော့ ကူညီဖို့ လက်မနှေးကြကြောင်း သိသည်။

ထို့ကြောင့် ဆေးရုံယူသွားရမည့်ပစ္စည်းတွေ ဒေါ်ကြီးကို ပြင်ဆင် ခိုင်းပြီး ကားအကူအညီတောင်းဖို့ ထွက်ရသည်။ ဒေါ်ကြီးထွေးက-

“ငါမှ ကလေး မမွေးဖူးတာ”

ဆိုပြီး ယောင်ချာချာ လုပ်နေသေးသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မွေးဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုမယ်ထင်တာ အကုန်သာ ထည့်” ဟု ပြောပြီး ထွက်ခဲ့ရ၏။

အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့မှာ ဟီးနိုးဘတ်စ်ကားတစ်စီး ရပ်ထားတာတွေ့သည်။
ကားပေါ်မှာ ညစောင့်အိပ်သူတွေ ရှိတတ်သည်။

ကားစောင့် ကောင်လေးကို နှိုးပြီး ပြောပြသည်။ ကောင်လေးက
အိပ်မှုန်စုံမွှားဖြင့် -

“ကျွန်တော်က ကားစောင့်အိပ်ရတာပဲ အစ်ကိုရ၊ မမောင်းတတ်ဘူး၊
နောက်ပြီး ပိုင်ရှင်က ...”

“အစ်ကိုလည်း ဒီရပ်ကွက်မှာ နေတာပါပဲ”

“ခဏနေဦး၊ ကားပိုင်ရှင်ကို နှိုးလိုက်မယ်၊ ဆရာက သဘောကောင်း
ပါတယ်”

ကောင်လေး အိမ်ဘက်သွားပြီး ကားပိုင်ရှင်ကို နှိုးပေးသည်။ ကားပိုင်
ရှင် ထွက်လာပြီး-

“ဪ...ကိုငြိမ်းမောင်ပါလား၊ အမျိုးသမီး မိုက်နာလို့ဆို”

ငြိမ်းမောင် အားနာသွားသည်။ သူက ကားပိုင်ရှင်ကို မြင်ဖူးရုံသာ
ရှိသည်။ နာမည် မသိ။ ကားပိုင်ရှင်ကတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းသိနေပုံ
ရ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် အဲဒါ...”

“ခဏလေး၊ ကျွန်တော် ကားသော့ သွားယူဦးမယ်”

ဟီးနိုး ဘတ်စ်ကားကြီးဖြင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင် တစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့
ရတာ ထူးတော့ ထူးခြားသည်။

ဆေးရုံရောက်တော့ ကားပိုင်ရှင်က ‘စောင့်ပေးနေရမလား’ ပြောသည်။

ငြိမ်းမောင်က ‘ကျွန်တော် ဒီမှာပဲနေရမှာ၊ ပြန်လို့ရပါပြီ။ ဒီလောက်
ကူညီတာပဲ ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ’ ဆိုပြီး ဓာတ်ဆီဖိုးဟု ငွေတစ်ရာပေးသည်။

ကားရှင်က အတင်းငြင်းသည်။ ရပ်ကွက်သားချင်း ကူညီဖို့ ဝတ္တရား
ရှိသည်ဟု ဆိုပြီး မယူဘဲ ထွက်သွား၏။

ငြိမ်းမောင် ဆေးရုံအပြင်က ထိုင်စောင့်နေသည်။

မိန်းမတွေ ခိတ်အလှုပ်ရှားဆုံးအချိန်က မင်္ဂလာဆောင်သော အချိန်
ဆိုလျှင် ယောက်ျားတွေ စိတ်အလှုပ်ရှားဆုံးအချိန်သည် သားဦးမွေးသည့်

အချိန်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဆေးရုံအပြင်က ထိုင်စောင့်နေသူတွေထဲတွင် ငြိမ်းမောင်သည် စိတ်
အလှုပ်ရှားဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ ဂနာမငြိမ်။ ထိုင်ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ လမ်းလျှောက်

ခြင်း ဟူသော ဣရိယာပုတ်သုံးပါးကို တစ်လှည့်စီ ပြောင်းနေသည်။ တစ်မျိုး မျိုးမှာ ကြာရှည်အတည်မနေနိုင်။

သူသည် ပင်ကိုအားဖြင့် တည်ငြိမ်အေးဆေးသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပင် ထူးထူးခြားခြား စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြစ်လာသောအခါ သူများထက်ပိုခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

တခြားသူများမှာ သူ့လောက် လှုပ်လှုပ်ရွရွ မဖြစ်။ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ငိုက်ရင်း စောင့်နေကြသူများသာ ဖြစ်၏။ သူ့လို သားဦး မဟုတ်ကြသဖြင့် ဣန္ဒြေရနေခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ သူတို့ အားလုံးသည် လက်လုပ် လက်စား ချို့ချိုင့်ဲ့ ပုံစံများဖြစ်ကြ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွေးရမယ့် ပါးစပ် တစ်ပေါက် တိုးလာတာပဲဟု နှလုံးပိုက်ထားကြလေသလားတော့ မသိ။

ယောကျာ်းလေးလား၊ မိန်းကလေးလားဟု တွေးရင်း ရင်ထိတ်ရတာ စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ကြည့်ရတာနှင့်လည်း မတူ။ စာမေးပွဲ ဆိုသည်မှာ အောင်လျှင်ဝမ်းသာရသည်။ ကျလျှင် ဝမ်းနည်းရသည်။

ခုဟာက ယောကျာ်းကလေး ဆိုလျှင်လည်း တစ်မျိုး ဝမ်းသာရသည်။ မိန်းကလေးဆိုလျှင်လည်း တစ်မျိုးဝမ်းသာရသည်။ မတူညီသော ဝမ်းသာမှုနှစ်မျိုး အနက် ဘယ်ဟာ ဖြစ်မလဲဟု တွေးပြီး ရင်ခုန်ရတာမျိုး။

ငြိမ်းမောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ဆက်တိုက်ဖွာရင်း နာရီပေါင်းများစွာ စောင့်နေရသည်။

ကြာလာတော့ စိုးရိတ်စိတ်ကဲလာသည်။ ဘာကြောင့် အခုထိ မမွေး သေးတာလဲ။ ဘာအခက်အခဲ တွေ့နေလို့လဲ။

“မခင်ခိုင်အိမ်က ရှိသလား”

နံနက် ဆယ်နာရီလောက်ကျမှ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ အော်ခေါ်သံ ကြားရသည်။ သံတံခါးဆီ သူ ပြေးသွားသည်။

“ကျွန်တော်...ခင်ခိုင်”

ဟု အယောင်ယောင် အမှားမှား ပြောမိ၏။ ဆေးရုံဝန်ထမ်းက သတိ မထားမိ။ ပုံမှန်လေသံဖြင့် -

“ယောကျာ်းကလေး မွေးတယ်”

“ယောကျာ်းကလေး”

သူသည် လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားသလို ခံစားရ၏။

“နေလို့ ကောင်းရဲ့လား၊ သူ...ကလေးကော”

“ကောင်းပါတယ်၊ မွေးရတာ နည်းနည်းခက်လို့ ညှပ်ဆွဲရတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘာမှတော့...”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ကောင်းပါတယ်။ အခု ကော်ဖီနဲ့ မုန့်နဲ့ ပို့ပေးပါလို့ မှာတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထမင်းပို့ချိန် ခင်ခိုင် မွေးခန်းထဲမှ မထွက်ရသေးသဖြင့် မတွေ့လိုက်ရ။ ညနေ ဧည့်ချိန်ကျမှ တွေ့ရသည်။ ကလေးကို မတွေ့ရ။ မေးကြည့်တော့မှ အသား နည်းနည်းဝါသဖြင့် ကလေးအထူးခန်း ပို့ထားရသည်ဟု ဆို၏။

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တယ်၊ အလင်းရောင် ပေးထား လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ”

ဟု ခင်ခိုင်က ပြောသော်လည်း သူ စိတ်မအေးနိုင်။

ဆရာမကြီး ဒေါ်မေနှစ်ဆီ သွားသည်။ ဒီလို စိုးရိမ်တကြီး မျက်နှာမျိုး တွေ့မြင်နေကျဖြစ်သော ဆရာမကြီးက နှစ်သိမ့်ပြုံး ပြုံး၍-

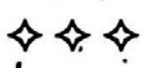
“စိတ်ပူစရာ မရှိပါဘူး၊ အခု အလင်းကုထုံးနည်းနဲ့ ကုထားတယ်”

“အလင်းကုထုံး”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ကလေးကို မီးချောင်းတွေရဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ ထားပေးတာလောက်ပါပဲ။ နောက်ဆုံးတွေ့တဲ့ နည်းသစ်ပေါ့”

ဘောဘီယူနစ် ခေါ် ကလေးအထူးခန်းက သီးခြား အဆောက်အအုံ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူ့သားကို သွားကြည့်သည်။

ဆရာမကလေးတစ်ယောက်က မှန်ခန်းထဲမှနေ၍ သားကို ချီပြသည်။ သားသည် တစ်ချက်လူးလွန်ပြီးနောက် ဆရာမကလေးလက်ပေါ်မှာ နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေသည်။ အသားကတော့ အဝါရောင်သန်းနေတုန်း။ ရောဂါ ဝေဒနာ အကြီးအကျယ် ခံစားနေရပုံတော့ မပေါ်သဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဆွေဆွေဦးလာသည်။ သားကိုလည်း သွားကြည့်သည်။

“ငါ မမနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီ။ သွေးထဲမှာရှိနေတဲ့ ဗီလီရူဘင်၊ အဲ...နင် နားလည်အောင် ပြောရရင် အသားဝါတာက သိပ်မကျချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သွေးလဲတဲ့နည်းနဲ့ ကုမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဘာ-သွေးလဲရမယ်”

“ဟ-ဟ ... သိပ်အလန့်တကြားမဖြစ်ပါနဲ့၊ စိုးရိမ်စရာ မဟုတ် ပါဘူး။ လွယ်လွယ်ပြောရရင် အသားဝါစေတဲ့ ဓာတ်ပစ္စည်းတွေရှိနေတဲ့ ကလေးရဲ့ သွေးကို ထုတ်ပစ်ပြီး သွေးအသစ်သွင်းပေးတဲ့နည်းပေါ့။ ဒါဆို အမြန်ဆုံး ကောင်းသွားမှာပါ”

ဆေးရုံမှာ ဆယ့်တစ်ရက် ကြာသည်။

ဆေးရုံမှ ဆင်းလာပြီးနောက် သားသည် ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်သွား၏။ နို့လည်း ကောင်းကောင်းစို့သည်။ မီးချောင်းရောင်အောက်မှာ နေခဲ့ရသဖြင့် အပူပူကလေးတွေတော့ ပေါက်လာသည်။ ဆရာဝန်ကြီး ညွှန်ကြားသော ဆေးကို တိုက်လိုက်သဖြင့် ကောင်းသွားသည်။

ငြိမ်းမောင်သည် တည်ငြိမ် အေးဆေးသူ ဖြစ်၏။ စကားလည်း နည်းသည်။ နောက်လားပြောင်လား နေတတ်သူ မဟုတ်။ သားကို မွေးပြီး နောက်မှာတော့ သူ့အချိုး ပြောင်းလာသည်။

ရုံးမှာ သူ့သားအကြောင်း လူတကာကို ပြောပြတတ်သည်။ သူ့သား အငိုသန်ကြောင်း၊ ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ဝူးဝူးဝါးဝါး လုပ်နေသဖြင့် သူ့လည်း မအိပ်ရကြောင်း၊ ငိုလျှင် သူ့ချိမှ အငိုတိတ်ကြောင်း စသဖြင့်။

ရုံးမှ လူများမှာ များသောအားဖြင့် ကလေးနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် ရပြီးသူတွေ ဖြစ်သဖြင့် သူပြောတာတွေက မထူးဆန်းတော့။ သို့ရာတွင် သူ့ကို အားနာသဖြင့် စိတ်ဝင်စားဟန်ပြုပြီး နားထောင်ရသည်။

သူကလည်း သူ့သားအကြောင်း နားထောင်ပြီး မှတ်ချက်ပေးတတ် သူတွေကို လက်ဖက်ရည် တိုက်တတ်၏။

သူ ရုံးကပြန်လာလျှင် အရင်လို ခင်ရေ၊ ဒေါ်ကြီးရေဟု ခေါ်ပြီး တံခါးမဖွင့်ခိုင်းတော့။ သားမောင်ရေဟု အော်ခေါ်တတ်သည်။ သားကို အရင်ဆုံး ဝင်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ကလေးက ဘာမျှ သိတတ်သေးသည် မဟုတ်သော်လည်း-

“သားမောင်၊ ဒီနေ့ ဖေဖေ့ကို သတိရလို့ ငိုသေးလား၊ ဩော် - ဟုတ်လား၊ ရှူးရှူးတွေကော ဘယ်နှခါ ပေါက်သေးသလဲ”

စသည်ဖြင့် ကလေးကို စကားတွေ ပြောတတ်သည်။ သားကလည်း ဝူးဝါး အဲအင့် စသည်ဖြင့် ပြန်လုပ်လျှင် သူ သိပ်သဘောကျသည်။

သားကို ဇော်ငြိမ်းခိုင်ဟု နာမည်ပေးထားသော်လည်း အားလုံးက သူခေါ်သလို သားမောင် ဟူ၍ပင် လိုက်ခေါ်ကြသည်။

သားမောင် နည်းနည်းပါးပါး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လျှင် ငြိမ်းမောင် ပျာနေပြီ။ ဆွေဆွေဦးကို ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်သည်။ ကလေး ဝမ်းကောင်းရဲ့လား၊ ဆီးသွားတာ ပုံမှန်ဖြစ်ရဲ့လား၊ သူ့ကိုယ်တိုင် နေ့တိုင်း စစ်ဆေးသည်။

မွေးခါစတုန်းက ကလေး၏ ဝမ်းကိုကြည့်၍ ဝမ်းပျက်နေပြီဆိုပြီး ဆွေဆွေဦးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်သည်။

“တစ်နေ့ သုံးခါလောက်သွားတယ်၊ အရောင်ကဝါတယ်၊ ပြီးတော့ အရည်တွေ”

ဆွေဆွေဦးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် -

“ငြိမ်းမောင်ရယ်၊ ငါတော့ သေချင်တာပဲ။ မွေးခါစကလေးဆိုတာ အဖတ်မှမစားသေးတာ၊ နို့ပဲ စို့ရတာ အရည်ပဲ ပါမှာပေါ့ဟဲ့၊ တစ်နေ့ သုံးခါ လောက် သွားတာလည်း ပုံမှန်ပဲ၊ နင့်ကလေး ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီမှာငြိမ်းမောင်၊ ငါ့မှာလည်း တခြားလူနာတွေ ရှိသေးတယ်၊ နင်တို့ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့များလည်း အားနာပါဦး” ဟု ပြောယူရသည်။

သားမောင် နေမကောင်းဖြစ်၍ တအိအိဖြစ်နေလျှင် ငြိမ်းမောင် ကိုယ်ပေါ်မှာထမ်း၍ သိပ်လေ့ရှိ၏။ အောက်ချလိုက်သည်နှင့် ကလေးက ငိုသည်။ ထိုအခါ ငြိမ်းမောင်က တစ်ညလုံး ထမ်းထားသည်။

ခင်ခိုင်ကတော့ ငြိမ်းမောင်လောက် စိတ်မရှည်။ ညဘက် ကလေး နို့ဆာလျှင် အော်ငိုသော်လည်း ထချင်မှ ထသည်။ ငြိမ်းမောင်က နှိုးလျှင် -

“နို့ဘူးပဲ ဖျော်တိုက်လိုက်ပါတော့”

ဆိုပြီး ပြန်အိပ်တတ်သည်။

သေးစိုသလား၊ အနှီးလွတ်နေသလား စမ်းရတာလည်း ငြိမ်းမောင် တာဝန်လို ဖြစ်နေ၏။ ငြိမ်းမောင်ကတော့ မညည်းမညူလုပ်သည်။ ကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပေါ့လျော့သည်ဟု ခင်ခိုင်ကို အပြစ်မတင်။

တစ်ခုပဲ၊ ညဘက် ကလေးကို နို့မတိုက်သည့် ကိစ္စတော့ ပြောသည်။

“ဒီတစ်ခုကတော့ ကိုယ်လည်း လုပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ ခင့်နို့တိုက်ရမှ ရမှာ၊ နို့ဘူးထက် မိခင်နို့ကို ပိုပြီး စို့စေချင်တယ်”

ဟု ပြောသည်။

mgyoe.com

ခင်ခိုင်ကတော့ ပြောပြီး နှစ်ရက်၊ သုံးရက်သာ ညဘက် နို့ထတိုက်
သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် မထဘဲ နေမြဲ။

တကယ်တော့လည်း ခင်ခိုင်သည် ကလေးသိပ်ချစ်တတ်သူတစ်ယောက်
မဟုတ်ချေ။ သူ့ဘဝတွင် ကလေးငယ်များနှင့်လည်း မနီးစပ်ခဲ့။ သူက တစ်ဦး
တည်းသော သမီး ဖြစ်သဖြင့် မောင်တွေ၊ ညီမတွေလည်း မရှိ။ တူ၊ တူမတွေ
လည်း မရှိ။

အမေက သူ့ကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ရာမှာလည်း သားသမီး ကိစ္စ
မပါ။ တကယ်ဆိုလျှင် သူ့မှာ ကိန်းအောင်းနေသော စိတ်ဓာတ်အရ သားသမီး
ဆိုသည်မှာ သူ့ဘဝကြီးပွားတိုးတက်အောင် ကြိုးစားရာတွင် နှောင့်နှေးစေသော
အဟန့်အတား တစ်ခု ဟူ၍ပင် ထင်စရာ ရှိနေသည်။

သူ့၏ ပင်ကိုစိတ်ရင်းက ဒီလောက်စိမ်းကား မာကျောတတ်သည်
မဟုတ်ချေ။ သို့တိုင်အောင် သားမောင်ကို ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့သဖြင့် သူ အကြီးအကျယ်
မျှော်လင့်ထားသော နိုင်ငံခြားသွားဖို့ကိစ္စ ပျက်ပြားသွားခဲ့ရခြင်းသည် အတွေးထဲ
ကို မကြာခဏ ဝင်လာသည်။

ထိုသို့ ဝင်လာတိုင်းလည်း ထိုအတွေးကို အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်ပြီး
မောင်းထုတ်ပစ်ရသည်။

ထိုအတွေးမျိုး ဝင်မလာဖို့ဆိုတာကလည်း သားကိုမကြည့်ဘဲ မမြင်ဘဲ
နေမှ ဖြစ်မည်။ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စ။

သူ့နှလုံးသားထဲမှ တကယ့်စိတ်ထားအမှန်ကမူ သားကို သိပ်ချစ်
သည်။

ခင်ခိုင်သည် ရုံးတက်ရသည်ကို စိတ်မပါချေ။ တစ်ရုံးလုံးက သူ့ကို နိုင်ငံခြားသွားရမည်ဟု တစ်ပေးထားခဲ့ပြီးသား။ ခုတော့ တခြားသူတစ်ယောက် က သူ့နေရာကို ဝင်ယူသွားခဲ့ပြီ။

ပညာတော်သင် အရွေးခံရသူ အမျိုးသမီးမှာ ခင်ခိုင်နှင့် တခြားစီ ဖြစ်၏။ ဘယ်နေရာမှာပဲ ယှဉ်ယှဉ် ခင်ခိုင်က အပြတ်အသတ်သာသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုအမျိုးသမီး နိုင်ငံခြားကပြန်လာလျှင် ရာထူးတက် တော့မှာ သေချာသည်။ ခင်ခိုင်က သူ့ထက် ရာထူးတစ်ဆင့်နိမ့်သူ အဖြစ် သူ့လက်အောက်မှာ နေရတော့မည်။ ဒါကို သူ လုံးဝ အဖြစ် မခံချင်။

ရုံးမှ လူတွေက သူ့ကို ကရုဏာသက်ကြသည်။ အားပေးစကား ပြောကြသည်။

ကံဆိုးသူတစ်ယောက်၊ အားနည်းသူတစ်ယောက်အဖြစ် အထင်ခံရ တာကို ခင်ခိုင် အမုန်းဆုံး ဖြစ်၏။ သူ့တစ်ပါး၏ သနားသဖြင့် ကြည့်ခြင်းကို သူ လုံးဝ လက်မခံနိုင်။

ခင်ခိုင်သည် ရုံးလုပ်ငန်းအပေါ်မှာ စိတ်ပါဝင်စားမှု မရှိတော့။ ခွင့်ယူ သည့်ရက်တွေ များလာသည်။ အလုပ်ကို ဝတ်ကျေတမ်းကျေသာ လုပ်ဖြစ် တော့သည်။

ဆက်ဆံရေး မပြေပြစ်တာတွေလည်း ရှိလာသည်။ အရင်က ခင်မင်ခဲ့ သော ရုံးသူ၊ ရုံးသားများနှင့်ပင် ခပ်တန်းတန်း လုပ်ချင်လာသည်။ အလုပ်ထွက်ဖို့ တောင် မကြာခဏ စဉ်းစားမိလာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခင်ခိုင်အဖို့ အဆိုးဆုံးထိုးနှက်ချက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ခင်ခိုင်တို့ရုံးသို့ ဒေါ်တင်ထား ရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူက အဖွဲ့စုမှူးအဖြစ် ခင်ခိုင်တို့အခန်းကို အုပ်ချုပ်ရမည်။ ခင်ခိုင်တို့၏ အထက် အရာရှိပင်။

ဒေါ်တင်ထားသည် ခင်ခိုင်အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်၏ဇနီး ဖြစ်၏။ ခင်ခိုင်တို့အမေသည် စာရေးကလေးမျှသာဖြစ်သော အဖေနှင့်လိုက်ပြေးသဖြင့် မိဘများ၏ အဆက်သွယ်ဖြတ်ထားခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ မိဘများ မရှိတော့သောအခါ အမွေပစ္စည်းများကို အခြား မောင်နှမများက အပိုင်စီးခဲ့ကြသည်။

ထိုသူများမှာ တစ်စထက်တစ် ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ဩဇာအာဏာရှိသူများ ဖြစ်လာကြ၏။ ထိုသူတို့မှ မွေးဖွားလာသော သားသမီးများသည်လည်း အားလုံး ပညာတတ်၊ ရာထူးရာခံနှင့် တင့်တင့်တယ်တယ် နေနိုင်ကြသူတွေချည်း။

အမေ့ကို ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းက ဝိုင်းပယ်ထားခဲ့ကြခြင်း၏ ဂယက်သည် ခင်ခိုင်အထိ ရိုက်ခတ်မှု ရှိနေသည်။

ဝမ်းကွဲမောင်နှမ အများစုက ခင်ခိုင်ကို ဆွေမျိုးအဖြစ် အသိအမှတ် မပြုချင်ကြ။ အမေ့သွေးဟု လက်မခံ။ စာရေးကလေးတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်သော အဖေ၏ အဆက်အနွယ်ဟု ယူဆကြသည်။

တချို့ကဆိုလျှင် ခင်ခိုင်သည် သူတို့ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်း၏ ရှက်စရာ ပြယုဂ်တစ်ခု အဖြစ်တောင် မြင်နေကြလေသည်။

တချို့က ခင်ခိုင်ကို သူစိမ်းပြင်ပြင်လို သဘောထားသည်။ တချို့က အခေါ်အပြောရှိသော်လည်း ခပ်တန်းတန်း ခပ်နှိမ်နှိမ် ဆက်ဆံသည်။

အနည်းအကျဉ်းလောက်ကသာ သူ့အပေါ် နှမဝမ်းကွဲတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ထားကြသည်။

ခင်ခိုင်ကလည်း သူ့မာနနှင့် သူ။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ အောက်ကျိုးပြီး မဆက်ဆံခဲ့။

ဆွေမျိုးတွေအပေါ် စိတ်နာတတ်ဖို့၊ တစ်နေ့နေ့မှာ သူတို့ထက်သာအောင် လုပ်ပြဖို့ ဆန္ဒသည် အစဉ် ကိန်းအောင်းနေသည်။ ဒီလို ဖြစ်အောင်လည်း အမေက ရိုက်သွင်းပေးခဲ့သည်။

ခင်ခိုင် ပျော့ကွက်တစ်ခုတော့ ရှိနေသည်။ ထိုအချက်မှာလည်း အမေ တစ်ချက်ကလေး ခြေလှမ်းမှားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ခင်ခိုင် ဆယ်တန်းတုန်းက အမေစီးပွားရေးအခြေအနေ တော်တော် ဆိုးခဲ့သည်။ ကျန်းမာရေးလည်း နည်းနည်းကျသည်။ အတန်ငယ် သဘောထား ပျော့ပျောင်းသော အမေအစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်က အိမ်မှာလာနေဖို့ ခေါ်သည်။ အမေက နေချင်သည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ခင်ခိုင်၏ ပညာရေးကို ဝံ့ကြည့်ပြီး နေဖြစ်သွား၏။

ခင်ခိုင်တို့ ဘကြီး (အမေအစ်ကိုအကြီးဆုံး)က အသက်ကြီးလာပြီ ဖြစ်၍ မာန်မာန်တွေ လျော့ပါးလာသည်။ ညီမဖြစ်သူအပေါ် အနိုင်ကျင့်ခဲ့မိသည့် အတွက် နောင်တရမိဟန်တူသည်။ ပြန်လည် ကူညီထောက်ပံ့ဖို့ အထူးသဖြင့် ခင်ခိုင်ပညာရေးကို တာဝန်ယူဖို့ စိတ်ကူးရှိသည်။

သို့ရာတွင် ဘကြီး၏မိန်းမ ဖြစ်သူက ခင်ခိုင်တို့သားအမိအပေါ် တစ်မျိုး မြင်သည်။ သူတို့ ပစ္စည်းကို ခွဲဝေသုံးစွဲဖို့ ရောက်လာသည်။ ဘကြီး ကို စည်းရုံးပြီး အမွေရအောင် ကြံဖို့ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။

ထင်မည်ဆိုလည်း ထင်စရာရှိ၏။ ဘကြီးမှာ သားတစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ သမီးမိန်းကလေး လိုချင်နေသည်။ ခင်ခိုင်ကို သမီးအဖြစ် မွေးစားတာ မျိုး လုပ်လာနိုင်သည်။

ဒါဆိုလျှင် အမေအပေါ် ဘကြီးအနိုင်ကျင့်ခဲ့သည့်ကိစ္စအတွက် ပြန်လည် ပေးဆပ်ရာလည်း ရောက်သည်။ ဘကြီး၏သား၊ ခင်ခိုင်အစ်ကို ဝမ်းကွဲကလည်း ခင်ခိုင်ကို ကြင်နာဟန်ပြသည်။

ထိုအခါ ဘကြီး၏မိန်းမနှင့် အစ်ကို၏မိန်းမ ဒေါ်တင်ထားတို့ ပူးပေါင်းပြီး ခင်ခိုင်တို့သားအမိကို တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ဘကြီးနှင့်အစ်ကိုတို့ကွယ်ရာမှာ အမျိုးမျိုးပညာပြသည်။ ပညာရှိနည်း ဖြင့် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နှိပ်စက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထမင်းစားချိန်မှာ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ခေါ်မကျွေးဘဲနေတာတို့။ ပြီးမှ 'ဟော...သားအမိနှစ်ယောက် ဘယ်ပျောက်နေကြလဲ၊ ထမင်းစားဖို့ လိုက်ရှာနေတာ။ ကဲကဲ စားကြ' ဆိုပြီး အရိုးအရင်းလောက် ချန်ထားတာ တို့မှာ အသေးအဖွဲသာ ဖြစ်၏။

အမေသည် ခံပြင်းလှသော်လည်း ခင်ခိုင်အတွက် စဉ်းစားပြီး ကြိတ်မှိတ် အောင့်အည်း နေရသည်။

ခင်ခိုင်တို့ကို ဆက်ဆံပုံမှာ အစေအပါးသာသာလောက်သာ ရှိ၏။

mgypoe.com

အမေကလည်း ခင်ခိုင်အတွက် နေသာထိုင်သာရှိအောင် သူ့မာနကို ချပြီး တတ်နိုင်သမျှ အိမ်အလုပ်ကို သိမ်းကျုံးလုပ်သည်။

ဒေါ်တင်ထားတို့ကလည်း အဝတ်လျှော်သည့် ကုလားမကို မရိုးသား ဟုဆိုကာ ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အဝတ်လျှော်သည့် တာဝန်ကို အမေနှင့် ခင်ခိုင် ယူလိုက်ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သားအမိကို အစေအပါးအဆင့်သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှော့ကျစေသည်။

ထိုမျှမက အခြားသော ညီအစ်ကိုမောင်နှမ အသိုက်အဝန်း၏ စစ်ကူ ကိုပါ ယူသည်။ ဒီအိမ်မှာ ခင်ခိုင်တို့ သားအမိအား လက်ခံထားသည်ကို ကန့်ကွက်ကြသည်။ သူတို့ ရှိနေလျှင် ဒီအိမ်ကို ဘယ်တော့မှ မလာဆိုပြီး အဆက်အသွယ်ဖြတ်စ ပြုလာသည်။

မိန်းမတွေ ကြီးစိုးသောအိမ်မှာ ခင်ခိုင်တို့သားအမိ တဖြည်းဖြည်း အနေကျို့လာသည်။ အမေသည် နဂိုကတည်းက သူတို့နှင့် ကင်းကင်းနေလို သူ ဖြစ်၏။ သူ့မာနနှင့် တင်းထားလိုသူ ဖြစ်၏။

ခုလို မတတ်သာလွန်း၍ သည်းခံနေရသောအခါ အမေသည် တဖြည်း ဖြည်း ထိခိုက်လာသည်။ ပင်ပန်းသဖြင့် ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်းလှတော့။ ရုပ်ကျလာသည်မှာ သိသာ၏။ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းမှာ အဆိုးဆုံး။

သို့ဖြင့် ခင်ခိုင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးသောအခါ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဆိုပြီး ထိုအိမ်မှ ပြန်လည် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ခင်ခိုင် ဆယ်တန်းအောင်သည်။ ရုံးမှာ ဝင်လုပ်ရင်း လုပ်သားကောလိပ် တက်သည်။

အမေကလည်း ကြုံရာကျရာ အလုပ်ကလေးတွေ တတ်နိုင်သမျှ လုပ်သည်။ တချို့အလုပ်များမှာ နည်းနည်းတော့ အောက်ကျို့ရသည်။ သို့ရာတွင် သူများဆီမှာ အောက်ကျို့ရတာက ကိုယ့်ဆွေမျိုးအရင်းဆီမှာ အောက်ကျို့ ရတာထက် အများကြီး ခံသာသည်ဟု အမေ ယူဆသည်။

အရေးကြီးတာက အမေ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ သည့် ဘဝမျိုး ခင်ခိုင်အလှည့်မှာ ပြန်ရဖို့သာ ဖြစ်၏။

သူ မတွေ့လို မမြင်လို၊ မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိုသော အသိုက်အဝန်းမှ ဒေါ်တင်ထားသည် သူ၏ အထက်အရာရှိအဖြစ် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်ရှိ လာခဲ့ပြီ။

ဒေါ်တင်ထားက မျက်နှာချိုသည်။ အပြောအဆို ပြေပြစ်ညင်သာသည်။ အပေါ်ယံကြည့်လျှင် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ပင်။

သို့ရာတွင် သူ့အတွင်းသဘောကို ခင်ခိုင်က သိနေသည်။ သိမ်သိမ် မွေ့မွေ့ကလေးနှင့် ပညာပြတတ်သည်။ ချိုချိုသာသာပြောရင်း အထက်စီးက နှိမ်တတ်သည်။

သူ့ရောက်လာခါစတွင် ရုံးသူ၊ ရုံးသားတွေက သဘောကျကြသည်။ မမက ရုပ်ကလေးကလည်း ချစ်စရာကလေး၊ သဘောလည်းကောင်းတယ် ဟု ဆိုကြသောအခါ ခင်ခိုင် စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြုံးချင်သည်။

ခင်ခိုင်ကိုတော့ ရောက်ရောက်ချင်းနေ့မှာပင် ပညာသားပါပါ နှိမ်ခဲ့ပြီးပြီ။

ပြောင်းရမည့် အရာရှိဟောင်းက တာဝန်လွှဲပေးပြီးနောက် ဒေါ်တင်ထား နှင့် ရုံးခန်းမှ ဝန်ထမ်းများကို မိတ်ဆက်ပေးရန် ခေါ်လာသည်။

ဒေါ်တင်ထားသည် ရုံးခန်းထဲဝင်အလာတွင် အခန်းကို တစ်ချက်ဝှေ့ ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကတည်းက ခင်ခိုင်ကို သူ မြင်ခဲ့ပြီးသား ဖြစ်၏။ ခင်ခိုင် ဒီရုံးမှာ ရှိကြောင်းကို မလာခင်ကပင် သိပြီး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှသိသေးဟန် ဆောင်နေသည်။

ခင်ခိုင်စားပွဲရှေ့ကို ရောက်လာတော့ ခင်ခိုင် မနေသာဘဲ မတ်တတ် ရပ်လိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲကတော့ 'ရှင့်အတွက် ရပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာ အတွက်'ဟု မာန်တင်းသည်။

“ဒါကတော့...”

အရာရှိဟောင်းက မိတ်ဆက်ပေးဖို့ စကား စလိုက်စဉ်မှာပင် ဒေါ်တင်ထားက-

“ဟော-ခင်ခိုင်ပါလား၊ ကြည့်စမ်း၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာတွေ့ တယ်၊ ကိုကိုသာသိရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ”

ဆိုပြီး အရာရှိဟောင်းဘက် လှည့်၍-

“ခင်ခိုင်က အိမ်ကအမျိုးသားရဲ့ ကာဆင်လေ၊ အိမ်မှာနေပြီးတော့ပဲ ဆယ်တန်း အောင်သွားတာပေါ့”

နောက်ဆုံးစကားလုံးမှာ ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် ထိုးနှက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ တခြားလူတွေက မသိသော်လည်း ခင်ခိုင်ကတော့ မိမိကို ဒေါ်တင်ထား စတင် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိ၏။

“ခိုင်းစရာရှိရင်တော့ ခင်ခိုင်ပဲ ဖိခိုင်းရမှာပဲ၊ ဆန်ရင်း နာနာဖွပ်ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့၊ ဒါမှ ကိုယ့်လူမို့ ပံ့ပေးပေးတယ် အပြော မခံရမှာ”

ဆိုပြီး ခင်ခိုင်ကို အလုပ်တွေပိနေအောင်လုပ်သည်။ ခင်ခိုင်သည် လုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်မှုရှိသည်။ သူခိုင်းတာကို အေးအေးကလေး လုပ်နိုင်သည်။

သို့ရာတွင် ခင်ခိုင်သည် အရင်ကလို မဟုတ်တော့၊ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားမှု လျော့နေသည်။ ထို့ပြင် ဒေါ်တင်ထားခိုင်းတိုင်း မလုပ်လိုသော အာခံစိတ်က ရှိနေသည်။

ထိုအခါ အလုပ်မပြီးတာတွေ ရှိလာသည်။ မသေမသပ် ဖြစ်တာတွေ၊ မှားယွင်းမှုတွေ ဖြစ်လာသည်။ ဒေါ်တင်ထားက-

“ညီမကလည်းကွယ်၊ ဒီလောက်လုပ်သက်ရင့်နေပြီးမှ ဒါလေးတောင် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် သူများ ပြောစရာ ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

ခင်ခိုင်ကို အချိန်အတော်ကြာအောင် လက်ချာတွေပေးသည်။ ဘေးက စားပွဲတွေ ကြားနိုင်လောက်အောင် လိုအပ်သည်ထက် အသံကိုမြှင့်ပြီး ပြောသည်။ ခင်ခိုင်အပေါ် ဘယ်လောက် စေတနာထားကြောင်း၊ တော်စေချင် တတ်စေ ချင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် သိကွာချသည်။

ခင်ခိုင် သူတို့အိမ်မှာ နေခဲ့ရသည့်အကြောင်းတွေ ကွယ်ရာမှာ တခြား လူတွေကို ပြောပြမှာ ကျိန်းသေကြောင်း ခင်ခိုင် သိသည်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်သည်။ သူ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြန်ပြောပြသည်။

ခင်ခိုင်ဘဝသည် အလွန်သနားစရာကောင်းကြောင်း၊ ခင်ခိုင်တို့သားအမိ သည် ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းထဲတွင် အချို့တဲ့ဆုံးဖြစ်ကြောင်း၊ တခြားသူတွေ တင့်တင့်တယ်တယ် ဖြစ်နေချိန်မှာ သူတို့သားအမိကတော့ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဘဝ ရောက်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူတို့ မိသားစုက ခေါ်ယူစောင့်ရှောက် ခဲ့ရကြောင်း စသည်ဖြင့် ဒေါ်တင်ထားက ပြောသည်ဆို၏။

သူတို့သာ မထောက်ပံ့ခဲ့လျှင် ခင်ခိုင် ဒီအခြေအနေကို ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဟု ဆိုသည့် သဘောမျိုးဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့သည်။

လောလောဆယ်တွင် ဒေါ်တင်ထားကို သူ မနိုင်ကြောင်း ခင်ခိုင် သိလိုက်ပြီ။ ဒေါ်တင်ထားက အပြောချိုသည်၊ ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသည်။ ခင်ခိုင် က စိတ်ဆတ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဒေါသထွက်ပြီး မဆင်မခြင် ပြောတတ် လုပ်တတ်သည်။ ကြာရှည်ဆိုလျှင် မလွယ်။

ဒေါ်တင်ထားကို အထက်အရာရှိအဖြစ် စိတ်ထဲက မပါဘဲ ရိုသေ ပြနေရတာကိုက ဆိုးလှပြီ။ ကြာလျှင် သူ့အဆိုး ဖြစ်လာမည်။

ဒေါ်တင်ထားက သဘောကောင်းသူ၊ စိတ်ထားပြည့်ဝသူအဖြစ် ရုံးက လူတွေထင်အောင် နေရာယူပြမှာ သေချာသည်။ ခင်ခိုင်အပေါ် အပြစ်တွေ ပုံလာအောင် သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် အကွက်ဆင်မှာ သေချာသည်။

ဒေါ်တင်ထားရှိနေသမျှ ခင်ခိုင် ရာထူးတိုးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့။ ရာထူးတိုးပေးစရာရှိလျှင် ခင်ခိုင်ကို ဖယ်ထားပြီး တခြားလူကို ပေးလိမ့်မည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် ကိုယ့်ယောက်မကိုတောင် ဦးစားမပေးဘဲ အဂတိ လိုက်စားမှုကင်းသူ၊ ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်သူအဖြစ် လူတွေ လေးစားကြည်ညို လာအောင် လုပ်တော့မည်။ ခင်ခိုင်ကို စတေးပြီး သူ့အတွက် ကောင်းကျိုး ဖြစ်အောင် လုပ်တော့မည်။

ခင်ခိုင်သည် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချလိုက်ရသည်။ အလုပ်ထွက် တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ငြိမ်းမောင်ကို ပြောလိုက်၏။ တိုင်ပင်ခြင်း မဟုတ်။ အသိပေးခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ငြိမ်းမောင်က ဘာကြောင့် ထွက်ချင်တာလဲဟု တစ်ခွန်းသာမေးသည်။

mgyc.com

ခင်ခိုင်က ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းမပြတော့။ နိုင်ငံခြား ပညာတော် သင်သွားဖို့ ပျက်သွားပြီးနောက် ရုံးမှာ နေရတာ မျက်နှာငယ်သည်။ ရှေ့ဆက် တိုးတက်ဖို့လမ်းမရှိ ဆိုတာလောက်သာ ပြောသည်။ ငြိမ်းမောင်က မကန့်ကွက်။

“ခင် မလုပ်ချင်ရင် ထွက်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပေါ့။ ခင် အလုပ် လုပ်မှ စားရသောက်ရမယ့် အခြေအနေ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ်ကတော့ သဘောကျ ပါတယ်။ ဒါမှ သားကို ခင် အချိန်ပြည့် ဂရုစိုက်နိုင်မှာပေါ့။ သားက နည်းနည်း ချူချာလာတယ် မဟုတ်လား။”

ဟူ၍သာ ပြော၏။

ခင်ခိုင်သည် အိမ်မှာနေဖို့ အလုပ်ထွက်သည်မဟုတ်။ သူ့မှာ သီးခြား အစီအစဉ်ရှိနေကြောင်း ငြိမ်းမောင်ကို ပြောမပြလိုက်ချေ။

သားမောင်က ချူချာသည်။ မကြာခဏ ဖျားတတ် နာတတ်သည်။ ရာသီဥတု ပြောင်းတော့မည်ဆိုလျှင် တခြား သဘာဝလက္ခဏာရပ်များကို ကြည့်ဖို့တောင် မလို။ သားမောင် တစ်ခုခုဖြစ်တာကို ကြည့်၍ သိနိုင်၏။

မိုးနည်းနည်းအေးလျှင် ရင်ကျပ်သည်။ နေပူပြင်းလျှင် ကျောပူ ခေါင်းပူ ဖြစ်၏။ အမြဲလိုလိုကတော့ နှာရည်ကလေး တရွဲရွဲရှိနေတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းမဲ့ သက်သက် ရုတ်တရက် ကိုယ်ပူရှိန် တက်လာတတ်၏။ အထူးသဖြင့် တစ်ခုခုကို လန့်ဖျပ်သွားသည့် အခါမျိုးဖြစ် ၏။ ညအိပ်နေရင်းက လန့်ငိုပြီး ကိုယ်ပူလာတာမျိုးလည်း ဖြစ်လေ့ရှိသည်။

ပြီးတော့ သားမောင်သည် အသက်တစ်နှစ်ကျော်သည်အထိ သွား မပေါက်သေး။ ကောင်းကောင်းလည်း မတ်တတ် မရပ်နိုင်သေး။ သူ့အရွယ် တခြားကလေးတွေလို စကား တစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစ ပြောတာမျိုး၊ ချိုမိုင်မိုင် လုပ်တာ၊ လက်ခုပ်တီးတာမျိုး မလုပ်နိုင်သေး။ ချူချာသဖြင့် ဖွံဖြိုးမှု နောက်ကျ ဟန် တူ၏။

ဆွေဆွေဦး၏ အကြံပေးချက်ဖြင့် ကလေးအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးဆီ ပြကြည့်သည်။ ရောဂါတစ်ခုခု ဖြစ်နေသည့် လက္ခဏာ မတွေ့ရ။

ထို့ကြောင့် သတ္တုဓာတ်များ ကြွယ်ဝသော အားဆေးများ ကျွေးခိုင်း သည်။ ကြက်ဥ၊ နွားနို့၊ အသည်းတို့ ကျွေးခိုင်းသည်။ သစ်သီးတွေ ကျွေးခိုင်း သည်။

ခင်ခိုင် အလုပ်ထွက်လိုက်သဖြင့် သား၏ ကျန်းမာရေးကို ပိုပြီး ဂရုစိုက်နိုင်လာမည်ဟု ငြိမ်းမောင် ထင်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။

ခင်ခိုင်က သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ ရှိပြီးသား။ ကလေးထိန်း၊ ထမင်းဟင်းချက်ရင်း အိမ်တွင်းပုန်း လုပ်မနေနိုင်။ သူ့ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်အောင် လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးသည်။

သူ့ရည်မှန်းချက်က ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းကြားမှာ လက်မထောင်နိုင်အောင် လုပ်ရမည်။ ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားရမည်။ မိမိကို နှိမ်ထားခဲ့သူများကို ပြားပြားဝပ်သွားအောင် အပေါ်စီးက ဆက်ဆံနိုင်ရမည်။ အမေ့အပေါ် မတရားအနိုင်ယူခဲ့သည့်အတွက် လက်စားချေရမည်။ ဒါက သူ၏ အမြင့်ဆုံးရည်မှန်းချက်။

လောလောဆယ်မှာတော့ သူ ဘာလုပ်ရမည် မသိသေး။ အိမ်မှာလည်း ထိုင်မနေနိုင်။ တစ်ခုခုတော့ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားရမည်။

စိတ်ကူးတစ်ခုခုရသည်။ နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံတက်ဖို့ ဖြစ်၏။ ထိုကိစ္စ စဉ်နေတုန်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာ အရေးအသား အပြောအဆို တိုးတက်အောင် လုပ်မည်။

သူသည် အင်္ဂလိပ်စာမှာ အဆင့် မနိမ့်လှ။ ဝတ္ထုတွေ ဖတ်နိုင်သည့် အဆင့်အထိရှိ၏။ အပြောမှာကျတော့ နည်းနည်းလိုနေသည်။ ပြောကျင့်မရှိ၍ သိပ်မရေလည်သေး။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်လောက် မဟုတ်တောင် မြန်မာ့အသံ အင်္ဂလိပ်ပိုင်းအစီအစဉ်က သတင်းကြေညာသူတွေလောက် ပြောနိုင်ဖို့ လိုသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် အင်္ဂလိပ် စကားပြောသင်တန်း တက်လိုက်၊ စာအုပ်တွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်လိုက်၊ စကားပြော လေ့ကျင့်ခန်း တိပ်ခွေဖွင့် နားထောင်လိုက်နှင့် ရှိနေပြန်၏။

သားကို ထိန်းဖို့ မိန်းကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားသည်။ ချက်ရေးပြုတ်ရေးနှင့် အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းဖို့ကို ဒေါ်ကြီးထွေးက စီမံရသည်။

ခင်ခိုင် သားကို သိပ်ဂရုမစိုက်နိုင်သဖြင့် မကျေနပ်သော်လည်း ဘာမျှ မပြောသေး။ ခင်ခိုင် စိတ်ကြီးတာ မာနကြီးတာ သူသိသည်။ ရည်မှန်းချက် မြင့်မြင့်ထားတတ်တာကိုလည်း သိသည်။

နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင် မသွားရသည့် ကိစ္စ၊ ရုံးက နုတ်ထွက်လိုက် သည့် ကိစ္စတို့ကြောင့် ခင်ခိုင် စိတ်ထိခိုက်နေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပြေရာ ပြေကြောင်း လျှောက်လုပ်နေသည်ဟု ထင်သည်။

စိတ်အနည်ထိုင်သွားသည့်အခါကျလျှင် သူ ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်လာ လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သည်။

ခင်ခိုင်ကတော့ သူထင်သလို မဟုတ်ချေ။ သားမောင်အပေါ် သံယောဇဉ် ရှိပါရဲ့လားဟု ထင်စရာပင် ဖြစ်လာ၏။

တစ်ရက်တွင် ငြိမ်းမောင် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ပက်လက် ကုလားထိုင်နှင့် ထိုင်ပြီး စာဖတ်နေသည်။ သားက တစ်နှစ်ကျော်သည့်တိုင် လမ်းမလျှောက် နိုင်သေးသဖြင့် ကွင်းလှည်းကလေးဖြင့် ထည့်ထားရသည်။

သားမောင်သည် ငြိမ်းမောင်ဘေးနားမှာ နေရင်းက ငြိမ်းမောင်၏ လက်ချောင်းများကို ဆွဲကိုင်ပြီး ဆော့ကစားနေသည်။

ထို့နောက် ငြိမ်းမောင်၏ လက်ညှိုးကို ပါးစပ်ထဲထည့်၍ စုပ်သည်။ ငြိမ်းမောင်သည် သားငြိမ်လျှင်ပြီးရောဆိုပြီး လွှတ်ပေးထားသည်။

ထိုစဉ် ငြိမ်းမောင်လက် စူးခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် -

“ဟာ...သားမောင်က ကိုက်တယ်ကွာ၊ ဟင်... ကိုက်တယ် ဆိုတော့.....”

ငြိမ်းမောင်သည် သား၏ သွားဖုံးကလေးကို စမ်းကြည့်သည်။ ခပ်စူးစူး ခပ်ချွန်ချွန် အရာကလေးတစ်ခုကို စမ်းမိ၏။ အောက်ဘက်သွားဖုံးမှာ

“ဟာ...သားမောင် သွားတစ်ချောင်းထွက်နေပြီ။ ဟေ့-ခင်ရေ”

ငြိမ်းမောင် လှမ်းအော်ခေါ်သည်။ ခင်ခိုင်၏ထူးသံ မကြားရ။ အိပ်ခန်း ထဲသွားဝင်ကြည့်တော့မှ လင်းဂွါဖုန်း အင်္ဂလိပ်စကားပြော တိပ်ခွေကို နားထောင် နေတာ တွေ့ရသည်။

“ခင်ရေ၊ သားမောင်လေ၊ သွားပေါက်နေပြီ သိလား”

ငြိမ်းမောင်က ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။

ခင်ခိုင်က-

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့”

ဟု သိပ်မထူးခြားသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

သူပုံစံမှာ အိမ်မှာ စိုက်ထားသည့် ပန်းပင်က ပထမဆုံး ပန်းတစ်ပွင့် ပွင့်လာတာလောက်တောင် အားရဝမ်းသာ မရှိလှ။

ငြိမ်းမောင် အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။

သားမောင်သည် သွားပေါက်လာသဖြင့် မြင်မြင်ကရာကို ကိုက်ချင် ဖဲ့ချင်နေသည်။ နို့စို့ရင်းက သားမောင်ခဲသည့်ဒဏ်ကို ခင်ခိုင် မခံနိုင်။ သားကို နို့ဖြတ်ဖို့ စီစဉ်သည်။ မုတ်ခါးသုတ်ထားသဖြင့် သားမောင် နို့ငုံပြီးတိုင်း ခါးလွန်း သဖြင့် ရှုံ့မဲ့နေသည်။ နို့ဆာလာလျှင် ထပ်ငုံ၊ ထပ်ခါးပြီး ငိုရသည်။ ငြိမ်းမောင် မကြည့်ရက်။

“စို့ပါစေတော့ ခင်ရယ်၊ နို့ဖြတ်မနေပါနဲ့တော့”

“မဖြတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲမောင်၊ ကလေးက နို့စွဲနေရင် တခြားဘာမှ စားမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“သားမောင်က နို့ဘယ်လောက်များစို့ရလို့လဲ၊ နေ့လယ်ကျတော့ လည်း နို့ဘူး၊ ညတစ်ရော့နီး ဆာတော့လည်း နို့ဘူး၊ အိပ်ခါနီးကလေးပဲ ဒီနို့နဲ့ မှိန်းရတာ”

“ဒီအရွယ် နို့ဖြတ်ရတဲ့အရွယ်ပဲ”

“သားမောင်ဟာ မိခင်နို့ကို စို့သင့်သလောက် မစို့ခဲ့ရပါဘူး၊ ခင် အလုပ်က ထွက်လိုက်တော့ သားမောင်ကို အရင်ကထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်နိုင် လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ ခုတော့ ဘာမှ မထူးဘူး၊ ခင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ် နေသလဲ”

“English Speaking ကျင့်တယ်လေ၊ Foreign Language သင်တန်းတက်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်လေ”

“အဲဒါတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဘာရယ် မပြောတတ်သေးဘူး၊ အလကားနေ အလကားပဲဆိုပြီး လုပ်နေတာပါ”

“အဲဒါတွေက သားမောင်ထက် အရေးကြီးသလား၊ ကိုယ့်အဖို့တော့ သားမောင်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ၊ သားမောင်ကို ခုထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်ပါလို့ ကိုယ်ပြောချင်တယ်”

ငြိမ်းမောင် ချုပ်တည်းထားရသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ခင်ခိုင်က မတုန်လှုပ်။

“ခင် တတ်နိုင်သလောက် ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ကိုမောင်က သိပ်သည်းလွန်းတာကိုး”

ဟု ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်သည်။